

SERCE

Oak January
2015 (01)

H

ayatımıza yön veren, hayatımızı yöneten bir kavram zaman. Hem soyut hem somut bir kavram olarak tarih boyunca insanların farklı yorumlarına yol açmıştır. Yaşadığımız her olay, sahip olduğumuz her deneyim, yazdığımız her kelime, söylediğimiz her sözcük zamanla ilişkilidir. Zaman, insana kendini her anlamda geliştirebilme fırsatı verir. Hiç kimse tam olarak ne kadar zamana sahip olduğunu bilemeyeceği için zamanı olabildiğince verimli ve iyi kullanmak bir insanın hayatta yapabileceği en önemli şeydir çünkü insan ancak o zaman olduğundan daha üstün bir hale gelebilecektir.

Her geçen saniyeyle yaşlanıyoruz ve deneyimler elde ediyoruz. Bu deneyimleri iyi değerlendirip her an öğrenmeye açık olmak tamamen bizim elimizde, bu da zamanı ne kadar iyi kullanıp kullanamamamızla alakalı. Zaman, bir insanın en sadık dostu olabileceği gibi en büyük düşmanı da olabilir. Bu, insanın zamanı nasıl algıladığı, zamanı nasıl değerlendirebildiği ile ilgilidir. İşte bu sebepten yazarlarımızın bu konu üstündeki değişik yorumlarını sizlerle paylaşabilmek adına “Zaman” temalı Serçe’mizi siz okurlarımıza sunmaktan mutluluk duyuyoruz.

Keyifli okumalar dilerim,
Mine Müezzinoğlu

“Y

ou have to write another editorial.” That would sound abnormal if it had been told to me two years ago. Now it sounds just like another ordinary assignment. I sometimes forget how big and professional we’ve gotten. We started from the bottom, with nothing. Now we’re used to the idea of printing a magazine and we forget how successful we have been in these three years. We wouldn’t accomplish anything if it wasn’t for you readers. You are the ones who made us “us.” Thank you for being a supporter and reader.

Uğur Alyanak
English Literary Magazine Club Coordinating President

“Z

aman, kimse arasında ayrımcılık yapmayan bir işverendir. Yeni bir güne başlarken herkes aynı sayıda saat ve dakikalara sahiptir. Örneğin zenginler parayla daha fazla saat satın alamazlar. Aynı şekilde bilim adamları yeni dakikalar icat edemez. Ya da yarın kullanmak üzere bugünün zamanını biriktiremezsiniz. Ancak yine de zaman son derece adil ve bağışlayıcıdır. Geçmişte vaktinizi ne kadar boşa harcarsanız harcaşın, hala koca bir “yarın” a sahipsinizdir.” Denis Waitely

Herkes bir şeyler söylemiş zaman üzerine. Kimisi acımasızlığından dem vurmüş, kimisi yetirememekten... Tüm söylenenlerin içinde Waitely’nin cümleleri dikkatimi yakalamayı başardı. Hayatımızı bu denli kontrol ettiği halde durup hakkında düşünmekten bile aciz olduğumuz zamanı her iki yönüyle de ele almış Waitely. Belki herkesin ve her şeyin uçlarda yaşadığı iki tarafı olduğunu düşündüğümde bu sözleri seçmem. Belki de zamanı kovalamaktan yorulduğum bir anda cevap gibi karşıma çıkmış olmasıydı.

Durdum ve düşündüm. İlerleyen akrep ve yelkovanla savaşmanın mümkün olmadığını öğrenmeliyiz, dedim kendi kendime. Tıpkı kum saatindeki tanelerin kendilerini koşulsuz bir şekilde yerçekimine bırakması gibi bizler de kendimizi zamanın akışına bırakıp anın tadını çıkarmaya çalışırsak peşinde koştuklarımızın birer birer bize doğru geldiğini görebiliriz belki de. İşte o zaman her yeni günün hayatımızda tertemiz bir sayfa açmak için nasıl da güneşi yeniden doğurduğunu görebiliriz.

Önümüzde açılan boş sayfaları zihinlerimizdekilerle doldurmak, zamanı anılarla doldurmaktan pek de farklı değil aslında. Bu sebeple her birimizin önüne serdiği boş kâğıtlarla başlayan Serçe’nin oluşum yolculuğunda yaşamımızın merkezinde olduğu halde tüm mütevazılığıyla sessiz bir şekilde akıp geçen zamandan ilham aldık. Belki de bir başkaldırıyı yaptığımız şey. Bizi durdurak bilmeyen bir değişim içine sokan ve yaptıklarımıza yön veren zamanı bu kez biz şekillendirmeye çalıştık kelimelerimizle. Sonunda ise elimize aldığımızda bizlerin ve okuyanların yüzünde birer tebessüm oluşturmasını temenni ettiğimiz Serçe’miz ortaya çıktı. Bu süreçte yıllar öncesinin dergilerini inceleme fırsatı bulduk. Her birinin üzerinde yazan tarihler farklıydı. Ancak hepsinde açtığım ilk sayfalarda okuduğum editör yazılarında aynı heyecanın var olduğunu şu an bu yazıyı yazarken çok daha iyi anlayabiliyorum. Bu yolculukta benimle aynı heyecanı paylaşan ve dergimizin oluşmasında emeği geçen tüm gazetecilik kulübü üyelerine; ayrıca verdikleri öneri ve destekleriyle her birimizin birer tuğlasını koyarak ortaya çıkardığı Serçe’mizin mimarları Aşşin ve Şükran hocalarıma sonsuz teşekkürlerimi sunuyorum.

Şehriban Ünlü

SERÇE

Editörler

Mine Müezzinoğlu
Şehriban Ünlü

Danışmanlar

Ayşin Tahaoğlu
Şükran Özel

Katkıda Bulunanlar

Yasemin Dünder
Melis Yılmaz
Can Demir
Fulya Özata
Öykü Ünal
Dença Malgaz
Fulya Danış
Ceyda Onay
Defne Çelebioğlu
Bengisu Küçükdemir
Zeynep Kızıltunç
Cem Başak
Verda Seneor

Kapak ve

Kapak içi Fotoğraf
sevsanalmuze.com

Görsel Danışman

Resul Buksur

Yayının Adı

Serçe, Sayı: 2015-01

İmtiyaz Sahibi

Funda Cüceloğlu

Üsküdar Amerikan Lisesi
Vakıf Sokak No: 1
Üsküdar • İSTANBUL, Türkiye

Basım Yeri

Ömür Matbaacılık A.Ş.
Beysan Sanayi Sitesi Birlik Cad. No:20
Haramidere • Beylikdüzü • İstanbul
Tel: 0212 422 76 00

English Coordinator

Uğur Alyanak

English Literary Magazine Club

Alp Yel
Cem Yapar
Çağla Su İşbilen
Emre Sadun Özgü
Işıl Gülseren
Işıl Yangel
İrem Su Bulut
İren Azra Coşkun
Kerem Güra
Melis Erdoğan
Mert Arslan
Mert Tavukçuoğlu
Miran Güler
Muge Kuşkon
Semanur Acar
Tarkan Müftüoğlu
Uğur Alyanak
Umut Terbaş

English Literary Magazine Club Advisors

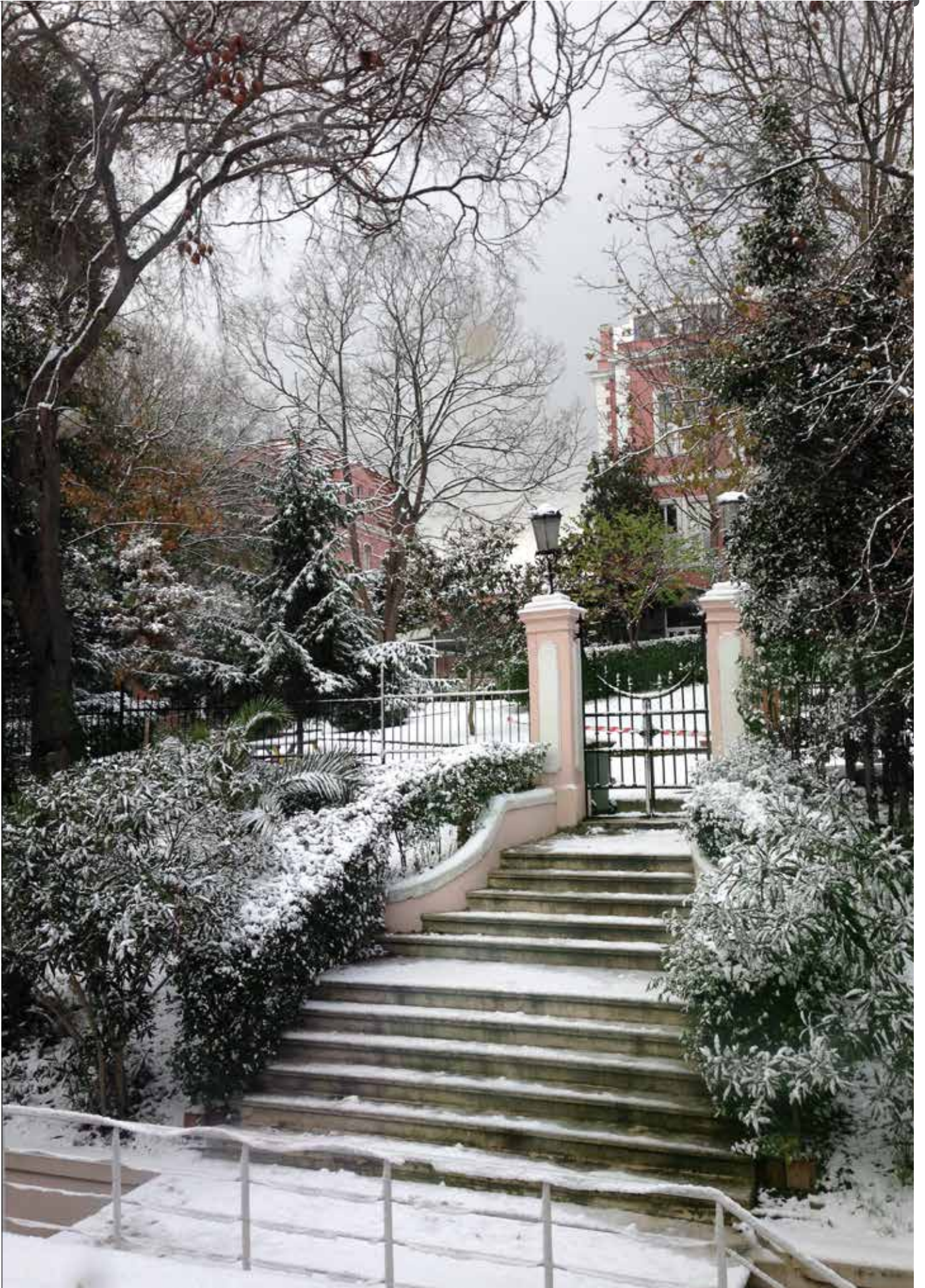
Allison Kifer
Donny Smith
Dyane Stillman
Neil Donnelly
Stephanie Margherio

French Advisors

Ayla Aziz
Isabelle de Croisilles

*Thanks to the English Department
for sponsoring the Autumn 2014 Writing Contest,
for encouraging students to submit work
Peggy Elliott, Department Head
Gail Matheson, Assistant Department Head
Meara Heubach, ESL Coordinator
Ward Ryder, Creative Writing Teacher*

*Thanks to the Photography Club
for providing photographs
Michael Wilkinson, Assistant Dean and Advisor
Paul McInerney, Advisor
Verda Seneor and Beste Balki, Presidents*

Verda SENEOR

ÖyküFiction 07
Günbatımını İzlerken 08
Mine MÜEZZİNOĞLU •

Death and Life 10
Mert ARSLAN •

Azel 14
Aslı AKALIN •

Lilacs 16
Bengisu GÜR •

Marti 18
Mert KARA •

Ölümsüzlük 19
Mert KARA •

Zaman 20
Time •

Edebiyat Zamanı 22
Melis YILMAZ •

Yaprak 23
Defne ÇELEBİOĞLU •

Üsküdar'da Zaman 24
Fay Linder •

Zaman 26
Bengisu KÜÇÜKDEMİR •

Zaman Neç midir? 27
Defne ÇELEBİOĞLU •

Serçe ile Zamanda Yolculuk 28
Şehriban ÜNLÜ •

*Yusuף Çotuksöken ile
Dil Üzerine* 30
Öykü ÜNAL
Melis YILMAZ •

MakaleEssays 34
Tags 36
Baha Mert ERSOY •

Boyhood 37
Cem BAŞAK •

Postmodernizm 38
Öykü ÜNAL •

Archibald Chastain 39
Uğur ALYANAK •

Participation au projet 40
Özgür ÖRÜN •

Kansas City 42
Can DEMİR •

Washington D.C. 44
Can DEMİR •

SiirPoetry 46
Herkesin Keyfi Yerinde 48
Öykü ÜNAL •

Klayp Ruhlar Sokağı 49
Melis ERDOĞAN •

Ova 50
Melis YILMAZ •

Son Perde 51
Melis YILMAZ •

No.1 52
Ege ATILA •

No.2 52
Ege ATILA •

The Yellow Leaf 54
Yağmur ILICALI •

Defne YIĞCI 56 •

The Race 57
Ayşegül ÖZLÜ •

How to Make the Sky Blue 57
Kaan OZULKULU •

As Long As You Smile 57
İrem Su BULUT •

The Endless Game 58
Müge ACAR •

öyküfiction

Kaan YLMAZTÜRK

serçe 2015/01

Günbatımını İzlerken

Yağmurlu bir gündü. Hava kararmak üzereydi. Evlerdeki gaz lambalarından dışarı sızan o titrek, narin ışık dışarıdaki rüzgâra kafa tutar gibi pencerelerin arasından süzülüyordu. Ali Paşa da işte tam o sırada pencerelerinin önü begonoya çiçekleriyle dolu, ıslak taşlı sokaktan geçiyordu. İnce, uzun, dar bir sokaktı ve yokuş yukarıydı. Sokağın yokuş aşağısından muazzam bir manzara görünüyordu, sanki bütün Boğaz insanın ayakları altındaydı. Ali Paşa derin bir iç çekti. Yine bütün gününü arkadaşlarıyla kahvehanede siyaset tartışıp bir yandan çay yudumlayıp tavla oynayarak geçirmişti. Evde kendisini bekleyen hanımı vardı, muhtemelen sofrayı kurmuş onu bekliyordu. Yarın akşam kızı, damadı ve torunları ziyaretlerine gelecekti, o yüzden yarın her akşamüzeri yaptığı gibi evine dönerken yokuşun aşağısında durup Boğaz'ın üzerinden güneşin son altın damlalarının parıltılarını da yitirerek batışını izleyemeyecekti. Ağır ağır yürümeye devam etti ve her zamanki yerinde günbatımını beklemeye başladı. Dışarısının yağmurlu ve rüzgârlı havası onu etkilemiyordu. O, hayatın her anının yaşanmaya değer olduğunu, bütün güzelliklerin farkına varılması gerektiğine inanıyordu. Belki de yaşlanınca bu düşünce yer edinmişti beyninde. Gün batımını beklerken zamanı düşündü, zamanın ne kadar çabuk geçtiğini düşündü. Kendi gençliğini anımsadı, yıllar önce kaybettiği anısıyla babasının sıcak gülümsemelerini... Sonra aklına kendi torunu geldi, henüz iki yaşındaydı, daha önünde çok uzun bir hayat onu bekliyordu. Zamanın değerinin henüz farkında değildi bebek, zamanın getireceklerinin ve tabii

götüreceklerinin de farkında değildi. Çocukluğun verdiği o masumiyeti, bilinçsizliği özledi. Zaman gerçekten çok ilginç şeydi doğrusu, yaralara ilaç olurken sevilenlerin sesinin unutulmasına da sebep oluyordu. Acaba kendisinden sonra bu düşünceleri aklından geçirecek başka insanlar da olacak mı diye düşünmedi değil. Fakat güneş batarken bir gün daha gitti ömrümüzden diye içi burkuldu. Daha fazla hanımını bekletmemek adına karanlık yokuşta geri dönüp evine doğru yürümeye koyuldu.

Ali Paşa düşüncelerinde haklıydı da. Yıllar sonra, aradan elli yıl geçmesine rağmen çocuklarını ve eşini Galata çevresinde gezdirmeye gelen Mehmet Bey, aynı yokuşta durup Boğaz'ı izlemeye dalarak dedesini düşündü. Dedesi ona buradaki evini miras bırakmıştı, evinin çok da güzel bir arkabahçesi vardı. Fakat bir an bile durmaksızın geçen seneler bahçeyi yıpratmıştı, tıpkı gelişen zamanların İstanbul'u yıpratması gibi... Dedesinin zamanında, kendi çocukluğunda sokaklarda özgürce koşabildiği zamanları düşündü ve kendi çocukları adına üzüldü. Dedesi bir keresinde onu Bostancı'daki Süreyya Paşa Plajı'na getirmişti, ona dondurma ısmarlayarak denize girmesini seyretmişti. Ne keyifli günlerdi, şimdiyse geriye sadece anıların bıraktığı buruk bir gülümseme kalmıştı. Şimdi kendi çocuklarını İstanbul'da denize sokmasının imkânı yoktu, deniz o kadar kirlenmişti ki... Kirlenen sadece çevre de değildi, insanların huyu da değişmişti. Mehmet Bey çocuklarının eğitimi için okullarına yakın bir apartman tutmuştu. Apartmanda kimse birbirini tanımıyordu, birbirine selam veren bile yoktu. Arada sırada aşure ayında aşure getiren oluyordu o kadar. Hâlbuki kendi çocukluğunda hiç böyle miydi? Komşunun bahçesine dalar erik ağacından gizlice topladıkları erikleri ceplerine doldururlardı, akşam olunca da anne babalarından gizlice mahalledeki diğer arkadaşlarıyla evin önündeki merdivenlere oturur eriklerini paylaşırlardı. Şimdiki çocukların bu zevki tatmasına imkân kalmamıştı. İnsanlar apartmanın bahçesindeki eski çınar ağacını, yapraklarını balkona döküyor diye kestirmişlerdi. Kesilen sadece ağaçlar mıydı, aradan geçen bunca senede güzel İstanbul'a neler olmuştu? Asıl önemlisi, insanlığa neler oluyordu? O gün Mehmet Bey de gün batımına tanıklık etti, kafasından da aynı düşünceleri geçirdi. Zaman ne ilginç şeydi doğrusu, insanların dertlerine derman olurken sevilenlerin de geçen yıllar arasında kaybolmasına neden oluyordu.

Kaan YILMAZTÜRK

Death and Life

Lt was years ago when Siena had first met him. A cold, yet peaceful face, eyes partially cloudy. His eyes were a faded blue, like the endless frozen seas of the north. She had been very young then, maybe eight years old or less. In fact, it was the same day when she had lost her father. She still remembered the day like yesterday. Her father had been a rich nobleman, and his greed had been his demise. Her father had been stabbed to death when their manor was robbed. She had been at the temple then, forced to listen to some acolyte about the gods and their blessings with a dozen more from other noble families of the city. When she had gotten back to the manor, half of the guards had disappeared, and her father had been lying in a pool of blood. That was where she had first met him.

His features had been calm. There was a mild sadness hanging over his shoulders, and a pained smile on his lips. His pale blue eyes had been full of sorrow, and some of what she thought to be pity. The same eyes blankly stared at the emptiness. But she felt that his gaze was directed inwards, searching for something. But amidst all the pain and sadness, there was peace on his face. Peace, like on a sleeping child's face, like a cloudy sky after the rain, like a man finally embracing death ...

It was a long time until she saw him again. By that time, Siena thought she had almost forgotten about him. She had lived alone in the manor, except for the servants of course, for almost nine years. Sometimes other nobles, her father's friends, would visit to see how she was doing, but after the first few years, she had managed herself and the manor quite well. Most of the day she would sit behind the black curtains, perhaps write a poem. Other times she just lay and thought. Thought of all the pain, the suffering. She thought about the pitying expressions she saw on the nobles' faces, the one kid who would sit everyday on the Fountain Row, with the tattered shirt he wore, and his sunken face. She thought about the wails she had heard that one time, or the old man who had been beaten by the guards until he could no longer move. The man had lain on the ground throughout the night, and she had watched from her window overlooking the Fountain Row. She had not slept, no.

Instead, she had taken in the every pained movement, the grunts her mind matched with the man's movements. She had watched him struggle to get up several times and watched his arms buckle every time, and the man collapse down once again.

She was sitting across the Blood Fountain. A castle rose on a hill over the rooftops. The Blood Fountain always seemed to calm her down. It often ran red with the blood of the executed prisoners, but today it was clean, pure. She could see her twisted reflection in the flowing water: a young face with long black hair flowing down on both sides, and two smoky gray eyes. Her mother had told her that they feared she would be blind when they had seen her eyes, but she could see well enough.

It was dark, and the Fountain Row was completely empty except the occasional patrol. Most of the lampposts were unlit; they had given into the silence of the night. She would rather have all of the lights killed, and let the stars shine down upon the city. She liked the dark. It was peaceful; it hid away the pain of the life under a thin, soft shroud of darkness. The darkness was sweet. It choked down the screams of the poor tormented souls; it hid away the ugly suffering.

But this time, it couldn't. First, she heard the footsteps on the paved street, irregular and heavy. Then, she heard the panting, heavy gusts of air leaving a young mouth, and taking with it a few drops of life every time. And each inhales was a painful gasp, desperately trying to drag down the air. She turned around to see a young boy, running towards her down the street while desperately clutching his throat. Blood slowly leaked out from between his fingers. When he finally collapsed, he was within the reach of her arm, just next to the bench she sat on. The boy looked at her with pleading eyes, wide from fear ... fear of death. She knew she could probably stop the bleeding, the cut wasn't terrible, and the blood only slowly leaked out, there was no pressure behind it. In fact, the boy must have been strangled, and the cut was likely made by a sharp nail, nothing more. She had heard of the cult that sharpened their nails for fights. What they would want from the boy, she didn't know.

But she hesitated. Instead she stared back at those wide, brown eyes, and smiled. At first, even she herself didn't know why, until the boy's struggling stopped, and the hands around his throat relaxed. Then it dawned on her, it was the same cold look, the same mild sadness that replaced the terror on the boy's face, the same peace that she had seen years ago. It was him. He had been at the back of her mind, even if she didn't realize it, or perhaps didn't want to acknowledge. It was the same face she had seen on the body of her father.

"You ... I saw you before," she managed to say.

A figure slowly became visible, a man kneeling next to the young boy. He wore a black vest, and a white mask with no features except two holes for the eyes covered his face. But she knew what lay beneath: a pained smile. She could see his weary blue eyes through the holes in the mask. Where the mask ended, messy black hair started, hair darker than a starless night.

“Yes, I believe we have met ...” his voice was tired; it carried the sorrow with it like a river.

“You were there. When my father died, it was you.”

“I had to be. It is my duty.”

“I’m Siena, by the way.”

“Yes, yes I know. I know every single one of you. You are her toys.”

“Whose toys?”

“My sister’s.”

“Your sister?”

“Yes ... She likes playing with your kind. You ...”—he seemed to be searching for the right word—“... amuse her.”

“That doesn’t sound too friendly ...”

“No? Is that why you all worship her?”

“Worship her? I don’t even know her!” Siena complained.

“Do you understand who I am, mortal?”

She paused to think for a second. She did have her suspicions, but was it possible? The man kept calling her a mortal, as if he was different. And then she had only seen him where people had died only seconds ago. “You are Death.”

“Yes, that would be me.”

“Then your sister is Life.”

“Also correct. Your kind thinks my sister is their protector. They see her as a caring mother. All of you do. She has always been the favorite child. And I’m the evil, merciless monster that you all fear.”

“That isn’t true. I know you aren’t a monster. I saw what you did. You ended their pain.”

“I’m just a servant. My sister builds you, plays with you all she wants. And when you get too broken or when she gets bored, she gets back what she gave you and throws you away. I only clean up the broken pieces.”

“You are kind to them. I saw how you look at them ... to us.”

“Because your pain is mine. I watch you all your lives ... I watch you suffer, knowing in the end that I will be the one to gather the broken pieces. At least I can free you, maybe try to fix you.

“I don’t know if it is of any significance, but I am grateful. For

everything you do.”

“Are you going to commit suicide now?” Death sighed.

“No, I wouldn’t want to cause you more pain, or more work.”

“At least you are not foolish.” Death looked at the dead boy, then touched his face with two fingers. The boy gave out one last breath, and Death seemed to collect it in his hands. “My task here is done.”

“Will I see you again?”

“You should not want to. But you might. My sister is an unpredictable creature. Whenever she is bored with one toy, I will be there to collect the remnants.”

“Then until I see you again, Death, farewell.”

“You are a weird mortal. Perhaps I shall look forward to seeing you again. Hopefully not too broken.”

It was when Siena realized something. Something others would find terribly wrong. There was nothing on this world that she wanted to do more than talk again with Death. She wasn’t exactly sure why. Maybe it was his unfocused sad eyes, or what he did for them. She just felt inexplicably drawn to him. It soon reached a level of obsession, increasing more and more as she thought about everything she had seen, and what Life did to them.

She didn’t even know what she was doing until one of the servants was lying on the ground, the wall painted read from the blood that was still gushing out of the slit in the man’s throat. At first, the man’s eyes wildly stared at the painting he had created in horror. But soon the familiar peaceful expression settled on the man’s features.

“What do you think you are doing?” Death appeared once again out of thin air, dressed in his black vest, and his mask on his face.

“I had to see you again.”

“You killed someone.”

“At least his pain is over.”

“She is toying with you.” Death shifted his gaze upward and yelled. “Sister! I am fed up with your games!”

“Oh, but brother, they are just too fun!” Life was a young woman, slightly taller than Death. She wore a green dress, with embroidered flowers. With a brisk movement of her hand, she made Siena freeze.

“You drove her insane,” Death snarled.

“Oh, but brother, I did nothing. It was all you and your charm,” she laughed.

“For once, someone sees through your veil, and this is what you do to her. What you do to me!”

“Veil? But brother, I gave them life. I do care for them.”

“We both know that is not true. They are merely for your amusement. You torture them all you want.”

“If that is the case, what right do you have to tell me to stop playing with one of my favorite toys?”

“I have every right! I am fed up with your carelessness.”

“They belong to me, they worship me, while you are their darkest nightmare.”

“Only because you lie to them. Everything you tell them, everything you give them ... it’s only a lie!”

“Then let them live in my sweet lies in ecstasy.”

“Only for a short time. Then you will take everything back, throw them aside when you are bored with them.”

“So? They have an expiration date.”

“And yet they fear me, not you ...” Death muttered. “You can be more careful with your toys sister.”

“I will play with my toys however I see fit.”

“Not her.”

“For a millennia you haven’t bothered, brother. Why now? What is it that is so special about this one?”

Death did not answer, and that made Life smile.

“No ... Is the stone cold heart of my brother melting at the slightest of attention?” she smirked.

“Stone cold heart? You speak as if I am the one who tortures them.”

“But you take their sweet lives away without mercy.”

“I have to! You just throw them aside. I can’t let them watch themselves rot where you leave them.”

“What about the ones I’ve left happy? Did you not take their lives?” Life smiled.

“No, of course not! If I had to power to take lives whenever I could, I’d just end all of it. But you wouldn’t let me near the ones you still use. Those ones too you just leave at one corner. You leave no meaning to their existence. At least I take care of them.”

“But they will never know that.”

“I’ve learned to live without their love. They may believe in you pretty lies. But in the end, they will see the truth.”

“Apparently you have not, brother. Look at you! Even the slightest interest one of them has shown in you has softened you. And as much as I hate to see you so sad, I do like this one. I think I’ll keep her for now. You can go tend to those souls you care so much about. You’ll eventually have what you want. And you should thank me instead of yelling at me, she does love you.”

“She is insane.”

“So what? You still get the attention and love you want, and I get what I want. I’d say it’s quite fair.”

“You know, one day sister, one day they will see through your lies. You will feel all the agony you’ve caused. One day, you will watch from afar, just like I do, and wait. But I won’t neglect a single one of them.”

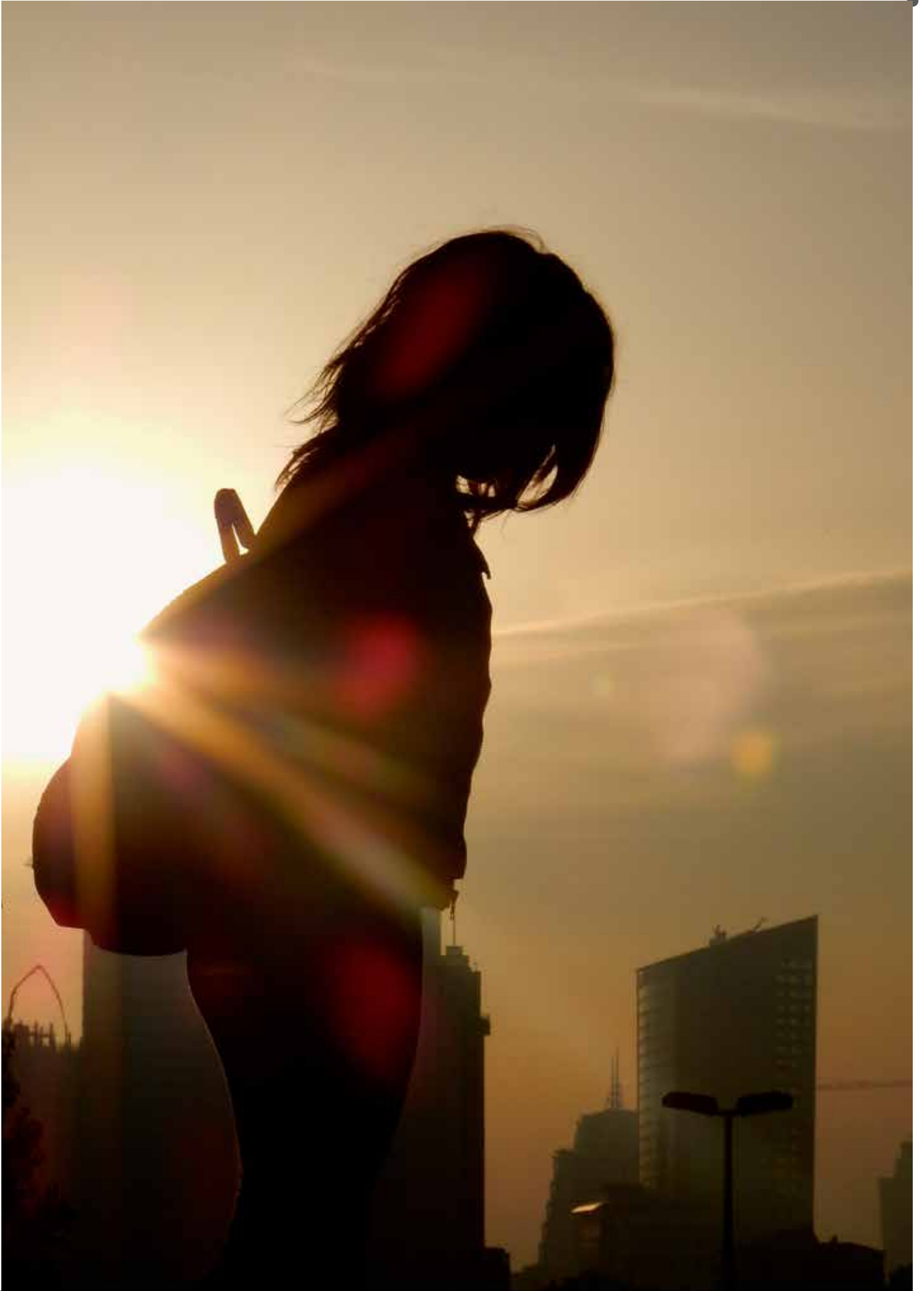
“We’ll see, brother. Until then, they are mine to be used as I please. Now stay out of my business.”

Siena stared at the servant’s body, blood still gushing out. Ah, how peaceful his sleep was, and it forever would be. A shame they didn’t understand this. But she had talked to Death himself. She had seen the truth behind Life’s veil. It was her duty to make the others see that truth too, and there was only one way to do it if they refused to believe her words. She would have to make them see...

Lady Siena had not left the highest floor of the manor for eleven years, since the death of her father. Some of the servants who brought her food had said that the lady had been talking to herself, as if she had been enchanted. Some said that she had adopted the ways of a necromancer, since they had heard her many times talking to “death.” Some even believed that the girl had even fallen in love with “death,” based on the things they have heard the girl mutter. But most just assumed that her father’s death had been too much for the eight-year-old girl, and for eleven years she hadn’t been able to regain her sanity.

*First-Place Winner,
Fall 2014 English Department
Short Story Writing Contest*

Verda SENEOR

Azel

She opened her eyes. She had no idea about where she was. Slowly getting up from the bed she found herself on, she looked around. She could not remember anything, who she was or what she looked like. The room was white with surprisingly few materials. It only had a bed and chair. Starting to panic, she looked for a window or a door, even a slight scratch in the walls or a secret passage in the walls. There was nothing. Not knowing what else to do, she sat down, staring at one of the white walls.

Suddenly she heard. She wasn't sure how, but she heard the camera. She could hear the focusing of lenses, the flow of electricity in the wires, transmission of images being recorded. She could not see it but she knew it was there, and she stared directly into it. The next thing she heard was armored people coming in to her white prison through the opening in the ceiling. There were six of them, she counted. The opening in the ceiling was closed but she was relieved to see a way out. "What is she doing?" she heard someone saying. She looked at the armed men surrounding her. "Why is she looking at me?" a voice spoke. She realized nobody was moving his lips. Then, how could she hear them talking? "She looks harmless," said another voice "and she is so beautiful to be evil." She saw her reflection on the man's sunglasses. Her long black hair was at her back, her green eyes shining. She could see her thin body moving. A memory struck her: she is in the middle of a dungeon with the presence of the darkest soul. She is laughing. She is dangerous and powerful. The cries of people around them, burning in fire and being tortured ... She can smell the blood. She can remember her rage. Befuddled by the image, she tried to remember more; she failed.

She took a step toward the man to see herself better but as she moved, the circle surrounding her moved with her, keeping her in the center. She could sense the new color in the air now. It was not seen or smelled, but she could taste the fear coming out of the guards. The grey color of fear filled the room as she inhaled it. She did not know what she was doing but she felt powerful. Looking at each man in the circle one by one, she realized they were doing a fine job not letting their faces show the fear. But she knew. She locked her eyes on the youngest man with the dense cloud of fear around him.

Innocently, with a sense of warning in her voice she whispered "Why won't you let me go?" She could see the effect of her words. The young man was seemed to be mesmerized by her voice, paralyzed. Almost like a puppet, he said "You can leave." She

smiled as the grey cloud in the room became denser. "How did she do that? Is she controlling his mind? Josh would never answer her," said a voice behind her. Her smile broadened but she did not move her eyes from the young man. "How can I leave?" she asked. "His fingerprints," the young man said "can open the gate," pointing at a man who rose his gun and shot him before he could say more.

As the young man fall on the ground she sensed the red cloud that started spreading from the man around her: anger. "Look what that witch made him do! He almost revealed the way out. The commander had to shoot John! She is evil; she should die!" said the voice with a red cloud around it. She could tell she was reading their thoughts, and she was enjoying herself. She turned to the commander and said "Open the gate," with her silky voice. "I would die before I do that," answered the commander. She was too bored to be impressed by the commander's answer. She felt more and more powerful every minute. "As you wish," said she and with a lightning speed and twenty man's strength, she grabbed the commander and threw him to the wall in the blink of an eye. The fear and chaos in the room pleased her once the men saw their commander defeated. As she took the commander to use his fingerprints to open the gate, she already killed everyone in the room. Another image came to her, holding a baby, a baby with big blue eyes and dark hair just like hers. "Who are you?" the baby boy asked through his thoughts. "I am Azel," she answered with a whisper, "I am the daughter of the Demon, princess of hell, The Dark Triad Woman and I am your doom."

Then it all came back to her. She remembered. She remembered how angels saved the boy and imprisoned her in here for 15 years. She was finally awake and she was furious.

Azel was sent to earth for one reason and one reason only: to get rid of Will, the only one with dark blood of hell and golden blood of heaven who survived. He was the son of Lucifer, the dark lord and Jesu, ruler of Heaven. Will was the only one with power to stand against Lucifer, and he was a teenager.

Azel still could not believe she did this. She was older than the mankind and yet she was standing with her short red dress and heels trying to find Will in the crowd. Using her magic after 15 years to find Will and making a spell to the whole school to make them think her as a student were much easier tasks than trying to keep her balance on high heel shoes. As the princess of hell, not aging was just a useful perk in her situation.

Will was not sure to go to prom. As a boy who was raised without a family, he did not feel he belonged anywhere. The constant feeling of the lack of something never left him alone. He has had girlfriends before but they always remained as friends. He went to the prom because the idea of making his friends happy gave him joy.

The moment he saw Azel, the constant need to find something

that is missing disappeared. Azel did not know he was the one whom she was looking for, and she still accepted the dance. There was something drawing him to her. She could not see his thoughts or his aurora. Normally, that would scare her, but she went ahead and took his hand. She ignored the attraction between her dark blood and his demon half just as she ignored the danger of his angel half. She was caught up in the moment and she let her guard down.

As they danced, Will felt safe after a long time. He did not feel lost. Was here where he belonged, to protect this feeble girl and keep her safe in his arms? He believed so. "Are you having a good time tonight?" he asked. Azel was sad but honest while answering. "Yes" she said. "I am having a really good time."

Azel was trapped like an amateur! How could she be so blinded? How could she not see the signs! She put her head on his chest as Will pulled her closer. She tried to resist him in vain. Their eyes met as she inhaled.

How did she not see the signs of heaven? She felt something unusual in her heart. Happiness? "No. It can't be!" she thought. "Is there no way to prevent this horrible suffering of love?" It was not possible when she was in the arms of an angel.

Even though Will did not know his origins. He was half an angel and half a demon which made him so dangerous.

If Azel had been more careful she could have noticed his big blue sacred angel eyes and protected herself. All demons knew that it was as dangerous for a demon to look into an angel's eyes as it was for a human to look into a demon's eyes. If the angel and demon creates a bond like theirs, the angel would take the demon from the flames of hell and "save" her. The demon could not resist. That is what angels did: they were "the saviors."

Will was oblivious to Azel's true nature. Will's angel side subconsciously wanted to be Azel's savior as his demon side was in harmony with Azel's dark blood, creating an even stronger bond.

As their eyes met again, Azel's heart was filled with happiness. She wondered for how long this torture would continue. She was the daughter of the demon, defeated by the half angel, deprived of her hell, and all her powers with it.

"So this is love," she thought. "Great."

*Second-Place Winner, Fall 2014
English Department Short Story Writing Contest*

don't answer her, she won't understand. "You have to be respectful. Behave yourself," she hisses. I look around to see what people are doing. The priest is gone by now, but the others still look sad and this scene disgusts me. They are fake. They didn't even know her. How can they cry after someone they barely knew? I grimace and turn my head.

Then, I see him. He's standing away in his black suit, holding a bunch of lilacs, alone by himself and looking at me. He's rigid and somehow looks distant, like he isn't really there. All the sadness inside me turns to anger. I narrow my eyes as I keep my gaze fixed on him. He keeps staring at me with the emptiness in his eyes. He's guilty and he can still come to her funeral without being embarrassed. I suddenly feel myself start walking, and in a couple of seconds, I'm right in front of him. We keep staring at each other until I find my voice.

"Why are you here?" I ask him. Even I am surprised by the desolation in my voice. "My girlfriend has died," he simply answers with his dry tone. And I laugh because I'm furious. I laugh because my best friend is dead. I laugh because everything seems so unrealistic, like a nightmare and I want to wake up. I want someone to tell me the whole thing is a joke, that Charlotte isn't really dead. I shriek with laughter and I cannot control it. I laugh so hard that my stomach hurts and tears roll down from my cheeks. Everything seems so meaningless and nothing makes sense. I know I shouldn't be laughing as well as I know that people are staring at the crazy girl in hysterics, who is clearly me.

"You killed her," I scream when I can finally stop myself. "You did it."

"It was an accident," he says, like he has memorized it.

"You killed her and I swear I'm going to kill you," I say and I put my hands on his neck, ready to kill him. He doesn't protest, but someone grips me by my waist and I'm suddenly drawn to somewhere else.

"You're not killing anyone, Alice," my dad whispers in my ear. "Especially not Dylan."

"Let go of me," I exclaim. "I'm not going to kill anyone." He lets me go, but keeps his hands on my shoulders.

"He's your best friend," he tries to reassure me.

"But he killed my other best friend," I protest.

"He didn't kill Charlotte. It was an unfortunate accident and only he could survive," my dad says softly. "You two need each other's support." I shrug and he sighs with exhaustion. I leave him behind and run to our car. My dad comes after me with my mom and we get into the car. My mom keeps giving me advice on how I should try to control myself and my intolerable behavior. "You're being immature," she says. I don't listen to her like I used to. I'm tired of her and her advice on everything. She doesn't understand me; never did and never will. She doesn't understand the unbearable pain of loss I feel, she has no idea about my heart, bleeding. She doesn't know how hard it is to go on with life without Charlotte.

I look down at my bracelet. I can see our initials "C&A&D." I wonder if she was wearing her bracelet when she closed her eyes for the last time.

When my dad starts off the engine, I look at the window

Lilacs

I don't like funerals. Infact, I hate them. People I've never seen before are weeping and mourning for the dead, some are talking in a desperately low voice about how great and lovely the deceased was.

I am silent. No tears, no madness, no talking. Nothing. I feel like my soul is drawn and it's in that coffin instead of her cold body, that they're burying my soul. I cannot feel anything. Even my brain is not functioning. I cannot think properly. The only part of me that works is my heart. It aches with pain, but keeps thumping. I want it to stop because it seems unfair; her heart never beating again. She will never laugh again. Her green eyes that she never liked will never sparkle again. I'll never see her cheeks flush again. I'll never play with her soft, blond hair again. I'll never smell her again and I'll miss her own scent mixed with her lilac shampoo. She'll never tease me again. She'll never speak again. Nobody will ever hear her voice again. Nobody will ever fill in the blank hole in my soul that she abandoned.

Tears strike, but I won't let them out. I feel like if I start crying, I will never be able to stop. I throw my head back and look at the sky; it defines me right now. It's not blue as I usually like it to be, it's dark. It's sad and it's close to tears. Raindrops are falling slowly, and suddenly they increase their pace. I close my eyes and picture her with her arms wide open, facing the sky with her eyes shut, letting raindrops wash her face as she would laugh. I open my arms slowly and I can feel my face getting wet. I'm not sure if it's raindrops or my tears, but I don't care. I let rain wash over me, and for the first time in my life, I understand why she loved the rain. I remember that she quoted Bob Marley, "Some people feel the rain. Others just get wet." I can now feel it.

"What are you doing?" I open my eyes and drop my arms; the magic is gone. My mom is looking at me with one eyebrow raised. I

next to me. It's misty and I clean some of it with the sleeve of my black sweater. I peer through the hole I made. I can see Dylan, still standing where he was, staring at Charlotte's grave without moving. And my heart breaks for a millionth time today, because I realize that I have lost both of my best friends.

It has been exactly a year since Charlotte passed away. Twelve months, four seasons, fifty-two weeks, three hundred and sixty-five days, eight thousand and sixty hours and an incredible number of minutes and seconds. This is what a year is. It seems short, but it's actually long. It seems easy, but it can be hard. It seems unimportant, but it changes a lot.

I look down at the photo in my hand. It's Charlotte, Dylan and I in our garden when we were six. Charlotte smiles brightly and I can see that she has a tooth missing in the front. Still, her smile is delicate and warm. I am on the right, looking at Charlotte, oblivious of being photographed. Charlotte and I have our bracelets. Dylan is between us and he is holding a kitten in his hand. He's calm like he's always been. It makes me wonder how he lost control of the car that day.

I sigh and continue walking. The sun is waking up and I should be back before my mom realizes I'm gone. I speed up, but I stop when I smell lilacs. I see a florist on my right and I think of Charlotte and her lilac shampoo. I quickly buy a bouquet of them, but my hand shakes when I take the flowers. Suddenly, everything smells like her and my sight is blurred because of the tears invading my eyes. I let them roll down as I continue walking.

I enter the graveyard. Everything is dead silent; I'm the only one alive. I quietly walk through the graves and come to hers.

"R.I.P. Charlotte Elaine Morris: 1996-2013"

I sit next to her grave and move my hand on her tombstone. I don't speak; I don't have anything to tell her. I know that she's watching me from heaven, and she knows I love her. I just put the photo down and I smell the lilacs. I remember hugging her and inhaling her beautiful scent. My heart aches because I miss her so much. I close my eyes and remember that last time I saw her. I remember her cheerful voice when she told me she would go to a party with Dylan. When my mom didn't allow me to go, she had begged her, but my mom still didn't let me. I remember the last time I hugged her. She was disappointed that I couldn't come and I told her to have fun and to call me when she got home to tell me everything about the party. She had giggled and promised to call me. She didn't call me that night, she couldn't.

"Hey," I hear a voice say and I immediately open my eyes. Dylan stands looking at me, clearly surprised to find me here. I'm surprised that he's here too, with a bouquet of lilacs.

"Hey," I say and his eyes widen. He probably thought I would ignore him as I've been doing for a year. He doesn't know how tired I am of being alone in my misery or that I need someone to save me, to understand me. He sits next to me, puts down his lilacs next

to mine and sees our photo. He smiles sadly and observes it. I can tell that he misses Charlotte, too. This thought strikes me and I'm overwhelmed by the idea of mistreating him. Charlotte was his friend too and she was also his girlfriend. I feel guilty for accusing him of killing her, I feel sorry for us both.

"I'm sorry," I burst out. He turns his attention to me.

"For what?" he asks.

"For accusing you of Charlotte's death. For ignoring you. For not caring about you. For being selfish. For mistreating you. I'm sorry for everything," I say. He hugs me and I hug him back without hesitating. I bury my face in his neck and capture his smell. He smells like himself. I close my eyes and enjoy being in the familiar arms of my best friend that I've been longing for.

"I've missed you," I say and hug him tighter. He plants a kiss on my hair and says "I've missed you, too." We sit there, hugging each other for minutes.

"I'm also sorry for trying to kill you," I say. He laughs a little but I can feel his tears wetting my hair. We are both crying because we remember that day.

"Do you think she's watching us?" he asks, his voice shaking.

"I think she is," I admit. "She must be happy that we've made up." I start crying again when I imagine her smiling. "She was the one that always cheered us up," I say.

"Yes," he says. "Without her we're ..." he searches for the right word. "We're incomplete."

"Indeed," I say and continue weeping.

"Shh, it's okay," Dylan whispers. "It will be okay."

And for the first time after Charlotte's death, I want to believe it. I need a spark of hope. I look up to the sun, wipe my tears and crack a smile. The sun is brightly greeting us just the way I love it. With the smell of lilacs around us, we keep hugging each other. We need one another because we're the only ones that can understand the excruciating pain that we've been enduring. We need hope, we need happiness and we need to continue our lives from where we had left them.

"Yes," I murmur. "It will be okay."

Third-Place Winner, Fall 2014 English Department Short Story Writing Contest

Martı

Güneşin konumundan yola çıkarak yaşlı adamın gelmesine ortalama yirmi dakika olduğunu söyleyebilirim. Üsküdar motor iskelesine ait babalardan birinin üstünde durmuş, kahvaltımın gelmesini bekliyordum. Deniz alabildiğince önümde uzanmış, güneş Galata Kulesi'nin arkasından yüzünü gösteriyordu. Aylardır her sabah saat sekize doğru aynı yaşlı adam, kurulduğum iskelenin önüne bir çuval ekmek kırıntısı döküyordu. Çarşıda nereden baksanız sekiz on fırın vardı. Her sabah bu kırıntıları döktüğüne göre ya fırınlardan birinde çalışıyordu ya da karnımızı doyurarak mutlu olan bir evsizdi.

Belediyenin vapuru kalkmak üzereydi. Kapıların kapanmasına yakın iskeleye doğru koşan insanları seyrediyordum. Okula yetişmeye çalışan liselinin kravatı, o koşarken uçuşuyor, bu sırada elindeki çantası ve üstündeki takım elbisesiyle çok rahatsız gözükken memur bey bir yandan koşuyor, bir yandan da sövüyordu. Kapıdan en son ağır ağır yürüyerek bohçası sırtına asılı, kısa boylu, şişman bir kadın geçti. Memur bey sitem dolu bakışlarını görevliye yöneltti fakat görevli oralı bile olmadı. Isınmak için içeri girdi. Belediyenin vapuru da kalktığına göre yaşlı adamın gelmesine birkaç dakika kalmıştı.

Acı bir fren sesi böldü sabah gözlemimi. Kafamı trafik ışıklarına doğru çevirdim. Yaşlı adam yolun ortasında adımlarını hızlandırmak için çarpınıyordu. Elindeki çuval, işleri iyice zorlaştırıyor, çoktan bükülmüş olan beli daha da bükülüyordu. Öndeki arabalar seslerini çıkarmasa da arka sıralardan gelen korna sesleri yaşlı adamı panikletti. Karşıdan karşıya geçtikten sonra suratındaki mahcup ifadeyle öndeki arabalara kafasıyla teşekkür bildiren selamını verdi. Arabalar oralı olmadı. Onlar da kendi derdine düşmüş, işine gücüne yetişmeye çalışan insanlardı.

İskeleye doğru yavaş adımlarla yürüyüp elindeki çuvalı her tarafa yayarak boşaltmaya başladı. İskelenin kenarları ekmek kırıntılarıyla doldu. Öne doğru hamle yapmaya hazırlanırken kaptanın bağırışını duydum.

“Hop, hop! Ne yapıyorsun amcacım? Ne hale getirdin tertemiz iskeleyi, denize döksene şunları ya!”

Ekmek kırıntıları denize dökülünce iyice ufalanıp kayboluyor, yiyemiyoruz demek istedim. Yaşlı adam hislerime tercüman oldu.

“Nasıl yesin kocaman martı denizden ekmek kırıntısını? Bırak nasiplensin yavrucaklar.”

Kendi vapurunun kalkmasına bir dakika kaldığını koşturan

Verda SENEOR

insanlara bakarak anladı kaptan. Tartışmak için fazla vakti kalmadığına hem ben hem de yaşlı adam sevinmiştik.

“Ben bilmem. Gerekirse nasiplenmesin. Git başka yere dök kırıntıları.”

Bu sefer yaşlı adam sitemkâr bakışlarını kaptana çevirdi. Ne yazık ki yaşlı adamın bakışları kaptanı ıskaladı. Kaptan dümeninin başına geçti, kapılar kapandı, vapurun tepesindeki borazan öttü. Rüzgâr kırıntıları uçurmadan önce ben atıldım. Sonra diğer martılar. Bütün gece aç kalmanın acısını çıkarıyor, kırıntılardan oluşan tepelikleri talan ediyorduk. Yaşlı adam az ötedeki banka oturmuş bir yandan sakalını karıştırıyor, bir yandan bizi seyrediyordu. Denizlerin en cesur kuşları biz sayılırdık. Biraz açılıp denizden balık yakalamak, kayalardan yengeç ayıklamak, en kötü ihtimal yolun karşısındaki parktan sümüklü böcek yemeliydik. Oysa şu an kıyafetleri paçavraya dönmüş, saç sakalı birbirine karışmış, pis, belki de yaşamını sokaklarda sürdüren bir adamın eline bakıyorduk. Hissettiğim utanç duygusu iştahımı kapattı. Yaşlı adama şükran dolu, bir o kadar da mahcup bir kafa selamı verdim. Yaşlı adam gülümseyerek karşıladı selamımı.

Ölümsüzlük

Ringin arkasındaki kuliste steroidlerden şişmiş vücudumu seyircinin huzuruna çıkarmak için hazırlıyordum. Girdiğim su diyeti işe yaramış, damarlarımın her biri kendini gösteriyordu. Dışarıdan gelen tezahüratları duydukça heyecanlanıyor, kaslarımın seğirmesine engel olamıyordum. Ellerimi sarıp aynaya baktım. Sarı saçlarım belime kadar uzanıyor, toy zamanlarımda dört kere kırılan burnum, yüzüme sonradan eklenmiş gibi duruyordu. Elli yaşına merdiven dayamış olmama rağmen suratımda en ufak bir kırışıklık yoktu. Bacaklarım, kollarım, karnım, vücudumun her bir parçası özenle şişirilmiş, yağlanmış servis edilmeyi bekliyordu. Amerika, milyonlarca insanın önünde bir gösteri peygamberi daha yaratmıştı.

Benim aynada gördüklerimin aksine tribünlerdeki binlerce insan, önündeki her rengi kırmızı sanan, yaşlı, kızgın bir boğa olarak görmekteydi beni. Kimileri için ailem yoktu, her akşam gittiğim bir ev yoktu. Kendi yemeğimi kendim hazırlamıyor, müzik dinlemiyor, iş çıkışı sahilde yürüyüşe çıkmıyordum. Aldıkları kanal abonelikleri için terliyor, biletlere verdikleri para için güreşiyordum. Maç çıkışlarında küçük erkek çocuklarına kararlılık ve başarıya ulaşma konusunda önceden ezberlediğim öğütleri sıralıyor, babalarının takdirini kazanıyordum. Şiddete eğilimli çocuklar yetiştirdiklerinin farkında olmadan oğullarıyla beraber zaman geçirdikleri için mutlulardı. Ne yazık...

“Hazır mısın James? Unutma, alnın kanamadan kafesten çıkmayacaksın. Jiletini el sargının içine sakladım. Fazla derin kesme, röportajlarda kapatmamız zor olmasın. Merak etme, bugün son.”

İnanın bana, yıllardır ekmeğini yediğim bu sahte sektörden çıktığım için üzülüyordum. Düzensiz çalışma saatleri ve medya baskısı karım Lucy’i bunaltmış evi terk etmesine neden olmuştu. İki balonu andıran bacaklarım gittikçe ağırlaşan gövdem taşıyamıyor, bel ağrıları baş gösteriyordu. Aldığım performans hapları, sınırlarımı zorlayan iğneler, steroidler, besin takviyeleri böbreklerimi zorlamakla kalmamış karaciğeri de iflasa sürüklemeye başlamıştı. Üstümden kazandıkları onca paraya rağmen hastane masraflarını ödemeyi reddetmişler ancak bol reytingli bir veda maçı ayarlamışlardı.

Işıklar yandı, söndü, tekrar yandı.

“Beklediğiniz an geldi sayın seyirciler, kısa zaman önce lige veda edeceğinizi açıklayan James Gate karşınızda!”

Sakladığım bütün enerjiyi kullanma zamanı gelmişti. Ringe çıkmamı hevesle bekleyen izleyicilere son kez istediklerini verip

bu işi bırakacaktım.

Ya Sonra?

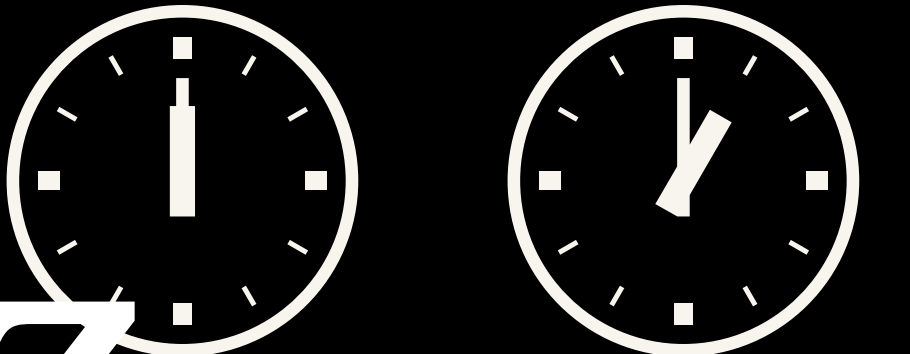
Emekli olunca ne yapmayı planlıyordum? Ringin bana ayrılan köşesinde rakibimi beklerken kafamı hızla işgal etmeye başlayan düşüncelerime engel olamadım. Kafesin diğer kapısına doğru yavaşça yürüyen Dough seyircilerin hakaretlerine aldırış etmeden yürümeye devam ediyordu. Hayat arkadaşımı çoktan kaybetmiştim, kafamda beslediğim hiçbir ideal yoktu. Büyütüp yetiştirebileceğim bir çocuğum da yoktu. New York’taki lig binasının koridorunda sarı metal bir plakanın üstünde büyük harflerle ismim yazacaktı. Benden arda kalan hiçbir şey yaşamayacaktı.

Üç kişiden oluşan hakemler kurulu maç zilini çaldılar. Normal bir dövüşte yaklaşık bir iki dakika iki taraf da birbirini yoklamakla başladılar maça. Bizse rol yaptığımızı hiç belli etmeden el ense tutuşup “bicepslerimizi” şişirdik. Seyircilerin heyecanı artmıştı, ilk kanı kimin akıtacağını merakla bekliyorlardı. Dough beni iplere fırlattı, bir kere sekip ona doğru koşmaya başladım. Ayağımı koşu yoluma koyup beni düşürdü. Rol gereği acı çekiyormuş gibi yapmam gerekiyordu ancak diğer maçların aksine gerçekten acı çekiyordum. Karaciğeri sapsızan acı artarak kasıklarına kadar indi. Şimdiye kadarki en gerçek feryadımı kopardım. Ben yerde acıyla kıvrılırken Dough ellerini kollarını savuruyor, kaslarını iyice şişirip seyirciye maçı kazanacağını sinallerini göndererek onları tahrik ediyordu.

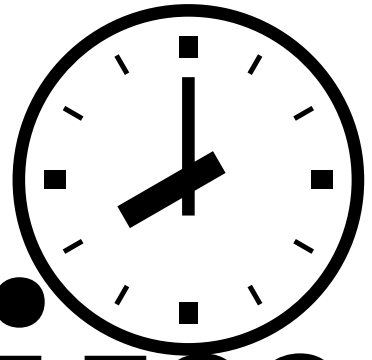
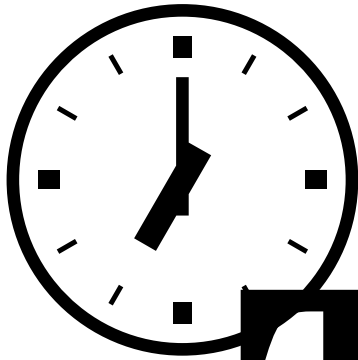
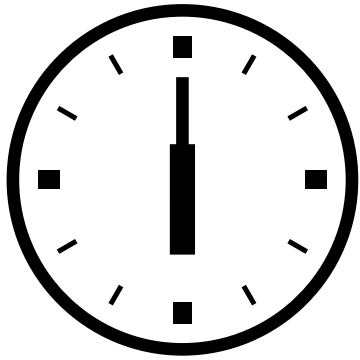

Önceden karar verildiği üzere seyircinin ilgisi dağılmışken el sargımdaki jiletle alınma küçük bir çizik atmam gerekiyordu. O an alınımı gerçekten çizebilecek kadar gücüm olmasını diledim. Kriz, nöbet adı her neyse beni en olmadık zamanda ele geçirmiş, son maçı tamamlamama izin vermiyordu.

Dough bir şeylerin ters gittiğini anlamış, boş gözlerle bana bakıyordu. Biraz daha yerde kalırsam seyirciyi şüphelendirecektim. Güçlülükte tek ayağımın üzerinde doğruldum. Elimde kalan tek şey o andı. Her cumartesi akşamı aynı ringte var oluyor, ertesi haftaya kadar siliniyordum. İnsanlar beni unutacaktı, ertesi cumartesi bir daha hiç gelmeyecekti.

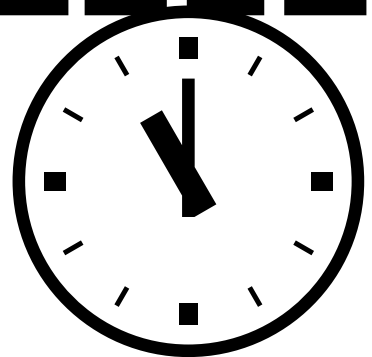
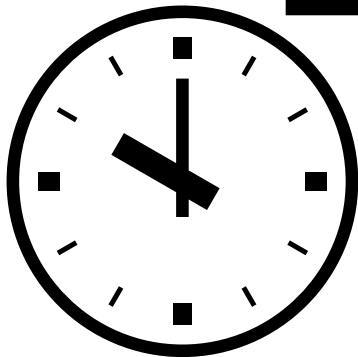
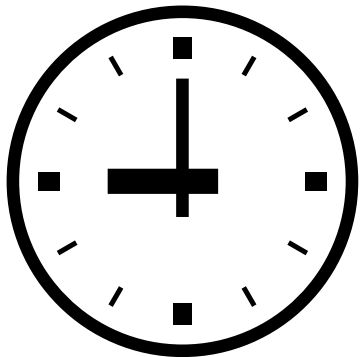
Ayağa kalkıp Dough’a sağ omzumdan sağlam bir kroşe geçirdim. Gerçek bir kroşe. Afallayan Dough yere kapaklandı. Üst üste tekmeler savurdum. Ne karaciğeri ne de vücudumun başka bir tarafını hissediyordum. Bu sefer yerde yatan Dough’tı. Seyirciye dönüp kükredim. Kalabalık çıldırmış, geri dönüşümü kutluyorlardı. Başımınla beraber salon da etrafımda dönüyordu. Sonumu hissediyordum. Zar zor ringin sol köşesine tırmandım. Nefesim kesiliyor, bağırsaklarım yerinden çıkmak istiyordu. Bu son atlayıştı. Görülmemiş, eşi benzeri bir daha görülmeyecek, dilden dile dolaşacak bir atlayış. Havada süzuldüm. Yüz on kiloluk cüssem tüm ağırlığını dirseğimde biriktirip Dough’ın suratına yapıştırdım. İkimiz de yerdedik. Gözlerim yavaşça karardı, her hücremin uyuştuğunu hissediyordum. Dough artık ne nefes alıyor ne de bağıriyordu. Göz kapaklarım kapandı, yüzüme ince bir gülümseme yayıldı. Mutluydum.

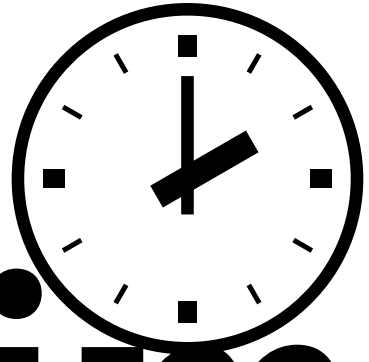
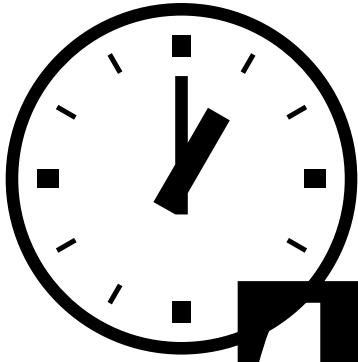
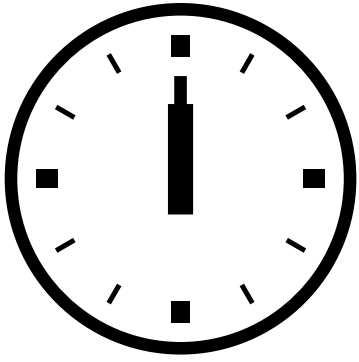

Zaman

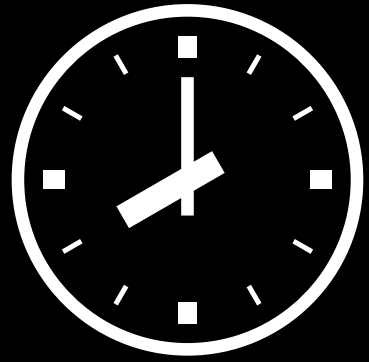
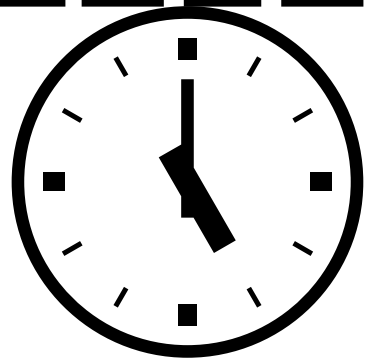
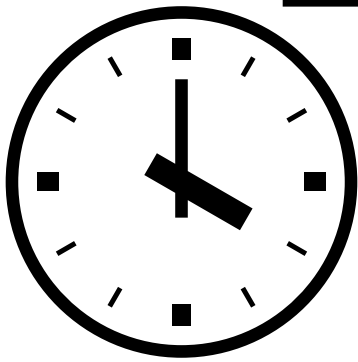
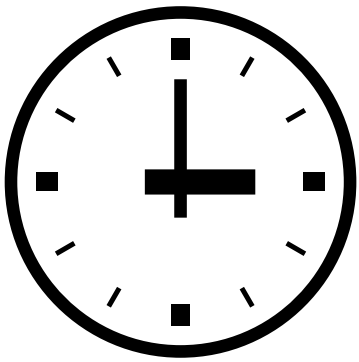

Time

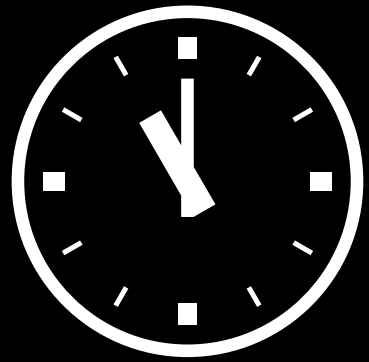
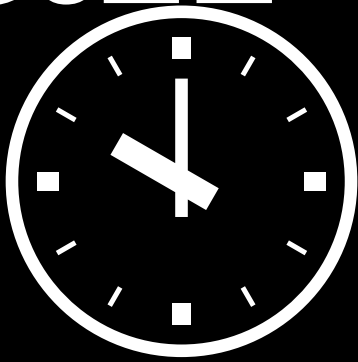
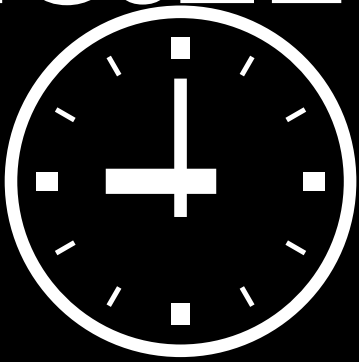

Time

Zaman

Edebiyat Zamanı

"Nedir zaman, nedir?/ Bir su mu, bir kuş mu?/ Nedir zaman, nedir? / İniş mi yokuş mu?" der Necip Fazıl Kısakürek *Zaman* adlı şiirinde. Hakikaten nedir zaman? Hani şu akreple yelkovanın arasına sıkıştırdığımız... Yaşamı, evreni, bizi içinde taşıyan şu zaman nedir? Aynı mıdır saatler herkes için ve her zaman bir dakika 60 saniyeden mi ibarettir? Öyleyse niçin Amin Maalouf "*Zamanın iki boyutu var. Uzunluğu güneşe, derinliği tutkulara bağlı.*" demiştir? Umutsuz olduğumuz anlarda saniyeler, içimizdeki uçurumlar kadar uzun, karanlıklar misali sonsuzdur... Neşe iligimize işlediğinde ise, zaman çağlayanlar misali akar gider...

Açıktır ki yaşayabilmek için bugünün içini doldurmak şarttır. Gerçekten hissetmelidir insanoğlu neşeyi, kederi, sevgiyi ve de aşkı. Bundandır belki, Nazım Hikmet "*Kelebek misalidir aşk: Anlamayana ömrü bir günlük, anlayana bir ömürlük.*" demiştir. Bütün duygular bizim hissettiğimiz sürece yaşarlar. "Derinliğini" ne kadar arttırırsak yaşamın, o kadar uzun yaşarız aslında. Kimi zaman bir saniye, bir ömre bedeldir. Mapushanedeki bir mahkûm için güneşi göreceği dakikalar, ömrünün özeti değil midir? "*Takvim düzeni herkes için aynı olsa da, zaman herkesin içinde başka türlü ilerler.*" der Murathan Mungan belki de tam bu nedenle.

Zaman bedeni mi yaşlandırır sadece? Öyleyse yürekleri kurutan nedir? O gençlik ateşinin küllerinde bir hayatı bırakan insanoğluna... "*Yaş otuz beş yolun yarısı eder./ Dante gibi ortasındayız ömrün./ Delikanlı çağımızdaki cevher./ Yalvarmak, yakarmak nafîle bugün./ Gözünün yaşına bakmadan gider.*" der Cahit Sıtkı Tarancı Otuz Beş Yaş şiirinde. Zamanın ele avuca sığmaz kudretini anlatır insanoğluna. Zamanla insanın kendine yabancılaşmasını aktarır, "...Nerde o günler, o şevk, o heyecan/ Bu güler yüzlü adam ben değilim..." dizelerinde. Gerçekten de zaman değiştirir insanları, doğan her yeni gün insanın ruhuna kendi hikâyesini yazar silinmez mürekkeple. Her hikâye daha da yaşlandırır insanı ve en sonunda yaşlı ruhları hapseder beden denilen kabuklara zaman. Böyle anlarda geri döndürülemez geçmişin silik fotoğrafları tek tesellisidir insanoğlunun, zamanın insafı tarafıdır hatıralar. "...Böyle uzaklaşmayın benden, yaşadığım günler./Güneş, getir bir bayram sabahını./ Açılın açılın tekrar/ Çocuk dizlerimdeki yaralar./ Hepiniz benimsiniz./ Mektebim, sınıflarım, oturduğum sıralar.../ Yalnız hatırlamak hatırlamak istiyorum..." diye haykırır Ziya Osman Saba Geçen Zaman adlı şiirinde. Hayat dediğimiz oyun, gerçekten de birbirini kovalayan dakikalar bütünü değil midir sizce de? Peki ya hatırlamadığımızda onları, ömrümüzün dakikalarını yaşarken yitirdiğimizde ne yaparız biz? O zaman Cahit Sıtkı Tarancı'nın Gün Olur Ki şiirinde de dediği gibi "*Gün olur ki çıldırmak iştten değildir.*"

Peki, unutmak mı daha acıdır, yoksa unutmamak mı zamanı, o hüzünlü şarkıları ve de en derin kahkahaları? Dedelerimizin derin iç çekişleri aklıma düşer bu anda... O eskidendi çok eskiden deyişleri, tıpkı Murathan Mungan gibi. "*Hani hepimiz arkadaşken,/ Hani oyunlar tükenmemişken,/ Henüz kimse bize ihanet etmemiş,/ Biz kimseyi aldatmamışken,/ Eskidendi, çok eskiden.*" der Murathan Mungan Eskidendi Çok Eskiden şiirinde. Zaman denilen bataklıkta insanoğlunu her geçen dakikada nasıl da kirlettiğini anlatır bizlere. "*Şimdi ayusul, yıldızlar eski/Hatıralar gökyüzü gibi gitmiyor üstümüzden/ Geçen geçti,/ Geçen geçti...*" der Murathan Mungan aynı şiirinin son satırlarında. Hatıraları gökyüzündeki cennetinden farksızdır aslında, ancak onların parlıtısına karşılık ulaşılmaz olmaları, Murathan Mungan'ın kederini alevlendirmektedir her an, bundandır belki geceyi bile söndürüp ölüm denilen tatlı uykuya yatma hasreti şairin son satırlarda bahsettiği.

Zaman, hani şu insanları kendi ipliğine bağlayıp da kuklalar misali hayat denilen tiyatronun önüne atan... Gücü, kuvveti, neşeyi, kederi, en derin duygularla, yaşlılığın çilelerini yavaş yavaş sırayla tattıran... Öyleyse tam zamanında yaşanmalıdır her duygu, her adım zamanında atılmalıdır geleceğe, keşkelerle pişmanlıklar arasında sıkışmaması için insanoğlu, tam zamanında yaşamalı, tam zamanında ölmeli tıpkı Can Yücel'in dediği gibi. "*Tam zamanında yaşlandığımı hissetmeli/ Tam zamanında ölmelisin/ Iskalamak istemiyorsan hayatı.*" der usta şairimiz Can Yücel Tam Zamanında Yaşamak adlı şiirinde. Oysa insanoğlu doğası gereği kontrolçüdür, baskıcıdır. Kendisine doğadaki en akıllı varlık der, en güçlü kendisini atfeder. Bundandır belki zaman denilen eşsiz okyanus onu ürkütür, zamanı küçük havuzlarına sığdırmaya çalışır. Can Dündar'ın da Zaman Yok şiirinde dediği gibi, zamanı üç parçaya bölmüştür insanoğlu: düne, bugüne ve yarına... Sürecin sonu ise Can Dündar'ın aynı şiirinde açıklanmıştır kısaca "...*Ve ne gariptir ki yarının telaşı da, dünün pişmanlığını da hep bugün yaşadı;/ ama bugünü hiç yaşayamadı...*" Öyleyse bırakmalı artık bu zamanı kontrollü, hızlı yaşama telaşını, duyguları bu derin okyanusun sığlarında bırakmayı... Bırakalım artık ertelemeyi, hayıflanmayı, hayata seyirci kalmayı... Yazımı Can Yücel'in Tam Zamanında Yaşamak adlı eserinden bir iki dizeyle bitirmek isterim... "*At üzerinden hayatın yorgunluğunu,/ Vakit zannettiğinden daha az/ Haydi kalk bakalım,/ Şimdi yaşamak zaman...*"

KAYNAKÇA

"Zaman ile İlgili Sözler" Demle.net. Web.29 Kasım 2014

<<http://demle.net/tag/Zaman/1.htm>>

"Necip Fazıl Kısakürek Şiirleri - Zaman" Antoloji.com. Web.30 Kasım 2014

<<http://www.antoloji.com/zaman-435-siiri/>>

Saba, Ziya Osman "Geçen Zaman" Siir.gen. Web. 29 Kasım 2014

<http://www.siir.gen.tr/siir/z/ziya_osman_saba/gecen_zaman.htm>

Mungan, Murathan. "Eskidendi Çok Eskiden". Siir.sitesi.web. 2014. Web.28 Kasım 2014

<<http://siir.sitesi.web.tr/murathan-mungan/eskidendi-cok-eskiden.html>>

Tarancı, Cahit Sıtkı "Gün Olur ki". E-sehir.com. Web. 30 Kasım 2014

<<http://www.e-sehir.com/siirer/siir1863.html#.VHtG6DGsWCg>>

Tarancı, Cahit Sıtkı "Yaş Otuz Beş". Siir.gen. Web. 30 Kasım 2014

<http://www.siir.gen.tr/siir/c/cahit_sitki_taranci/otuz_bes_yas_siiri.htm>

Yücel, Can "Tam Zamanında Yaşamak" RenkIdergi.com. 9 Nisan 2010 Web.29 Kasım 2014.

<<http://www.renkIdergi.com/kultur-sanat/siir/tam-zamaninda-yasamak-can-yucel-siirleri>>

Dündar, Can "Zaman Yok". Blogcu. 2011. Web. 29 Kasım 2014.

<<http://cilek06.blogcu.com/can-dundar-zaman-yok/11823205>>

Yaprak

Zamanın akışının en güzel göstergelerinden biri sonbahar olsa gerek. Nedendir bilmem ama bu mevsimde ağaçların döktüğü kıvılcıkturuncu yapraklar bana hep akıp giden zamanı, elden giden fırsatları hatırlatır. Yaprak, ilkbaharda ağacın dallarından doğar. Yemyeşil, taptazedir bu gençlik anlarında. Yaprakın en canlı anları, ağaçtaki zamanlarıdır. Nisan yağmurlarıyla üzerine birer birer düşen damlalar, hayat verir ona. İçine nüfuz eden su, damarlarına işler; canlandırır onu. Bazen bir kuş arkadaşlık eder ona ve çok güvenirse konduğu dala, belki de yuva yapar yanına.

Derken, birbiri ardına koşuşturan mevsimler; kurutur, yıpratır onu. Gençliğini alır elinden. Buruşur; küçülür mevsimin soğğunun, ağırlığının altında. O geçmişteki canlılığından eser kalmaz belki ama yine de güzeldir. Sonbaharda, yaşamının ikinci baharındadır... Renkleri yeniden canlanır, adeta kan gelir yanaklarına. Ateş gibi kızarır, güneş gibi sararır yaprak. Ayrı bir güzellik sarar dört bir yanı. Okulumuzun bahçesi de, yılın her mevsiminde, bir başka güzeldir bu yüzden. Bahar oldu mu morlu, pembeli türlü renklerde çiçek açan ağaçlar, sonbaharda kızarıp bozarırlar. O zaman gökyüzüne bakarak yürümekten alamam kendimi.

Günler geçer gider, bu kez ağaçlar anlaşmaya varmış gibi bırakır yaprağını gitsin...

Her güzel şeyin bir sonu vardır elbet. O yaprağın ağaçtan ayrılışı, havada süzülüşü yaşamı için son bir fırsattır adeta. Yere değene dek yavaşça, nazlı nazlı gezinir. Veda etmek istemiyor gibidir. Yaşam fırsatı avuçlarından yavaş yavaş kayar, gider. Narin bedeni yere dokunduğunda, ayaklar altında ezilmeye, gelen geçenin ağırlığının taşınmaya mahkumdur artık. Onu gören ve varlığına minnettar olanlar için süs niteliği taşır yalnızca. Bahara dek yeniden doğamayacak; ağaç dallarını yalnız başlarına, üşümeye bırakacaktır...

ÜAA'nın efsane öğretmenlerinden ve *The History of Üsküdar American Academy* kitabının yazarı Fay LINDER'in objektifinden...

Üsküdar'da Zaman

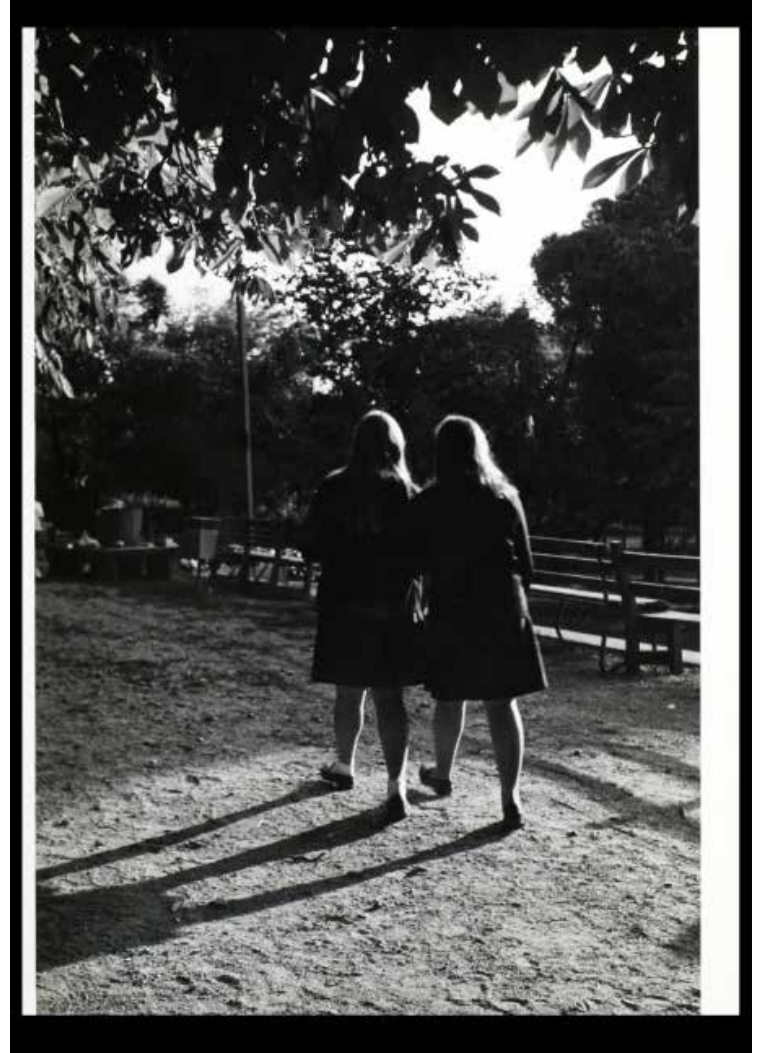

Zaman

Zaman dendiğinde oturup “Vay be, ne çabuk geçiyor şu zaman!” demeyen bir insan tanımiyorum. Herkes sorgular zamanı. Çünkü her insan için bir değeri vardır, her insanı eşit bir şekilde etkiler. Zengini ne de fakirine de bazen zalim davranır. Açına, tokuna; mutlusuna, mutsuzuna; hastasına ve sağlıklısına, hiçbirine torpil yapmaz. Belki de zamanın tek sevdiğim yanı budur. Şu karanlık dünyada hiç kimsenin bir başkasından üstün olmadığını gösterir. Bununla avunurum bazen.

Başka da nesi sevilir ki zamanın? Özellikle akıp giden zamanın. Bir hafta boyunca her sabah bin bir güçlkle uyanır, hazırlanır ve işe, okula gidersiniz. Vücudunuzdaki her bir hücre cuma gününü dört gözle bekliyordur. Sonunda cuma günü geldiğinde, gözünüzü bir açıp kaparsınız ve bir bakarsınız ki pazar günü gelmiş çatmış. O kısır döngü tekrar başlar, tekrar hafta sonunu beklersiniz ve hafta sonu geldiği gibi gider. İlginçtir ki, hafta içi geçmek bilmezken, hafta sonunun geldiğini fark edemezsiniz bile. Veya en sevdiğiniz müziği dinliyorsunuzdur, o üç dakika size üç saniye gibi gelir başlarda. Şarkıyı dinlerken zaman kavramınız yok olur, tekrar tekrar dinlersiniz şarkıyı. Ve en sonunda zaman şarkıyı eskitir, bir daha duymak istemezsiniz. Bir gösteriye bilet almışsınızdır, haftalarca heyecanla onu beklemiştinizdir. Ve beklenen gün geldiğinde, o kadar heyecan duyduğunuz, dün gece sizi uyutmayan o şey iki saat içinde biter. Ve keşke hiç başlamasaydı da bitmeseydi diye düşünürsünüz.

Bence, beklenen zaman, akıp giden zamandan çok daha tatlıdır. Aylarca doğum gününüzün gelmesini beklersiniz ve o gün gelip çatar. Sadece yirmi dört saatiniz vardır. Bu zamanı en iyi biçimde değerlendirmek sizin elinizdedir. Bu durum beni çok strese sokar, o yüzden sevmem doğum günlerini. Kendimi kısıtlanmış hissedirim. Sanki bir şey yapmak zorundaymışım gibi bir havaya bürünürüm. Bu nedenle doğum günüm yaklaşırken, tedirginleşmeye başlarım. Doğum günlerini sevmememin tek nedeni zamanın hızlı akması değildir elbette. Bir de yaşlanırım her yıl bir yaş.

sevsahalmuze.com

UAA'daki ilk günümü hatırlarken, onu bırakın ilk okul günüm hala hatıralarımdayken nasıl on sekiz yaşında olduğuma inanabilirim?

Aslında zamanı bu kadar yerden yere vurmamak lazım. Kacımız “Bitse de kurtulsak” demedi şu ana kadar? Hangimizi yarı yolda bıraktı zaman? Hep sardı yaralarımızı, kimse yokken yanımızda o hep oradaydı ve usulca bize “Zamanla geçer!” diyordu aslında. Gerçekten de geçti zamanla, eskidi tüm kötülükler, acı anılar zamanın o puslu buğusuyla. Belki hızlı akmadı bu anlarda, belki eğlendiğimiz vakitlerde aktığının on katı kadar yavaştı. Ama hep oradaydı, aklımızın bir ucundaydı. Yavaş yavaş ancak zafer dolu bir edayla akıtıyordu taneciklerini. Zaman da olmasa ne yapardık biz? Neyle avuturduk kendimizi? Ne kadar zalim olursan ol, her zaman orada olduğun için teşekkürler zaman.

Zaman İlaç mıdır?

Topladım tası tarağı, çıktım evden. Dışarının soğuğu içime işlemedi, aklımdaki tek düşünce kızımdı. Kızım mıydı beni yıllarca o hapishaneye bağlayan; gecelerimi, gündüzlerimi kâbusa çeviren yoksa kalbim mi, bilemiyorum. Annemlerin evi yakındı, onlara gitmek çok kolaydı da şiddete uğradığımı anlatsam hasta babacığımın kalbi dayanır mıydı kızının yaşadıklarına? Sokakta mı kalsaydım? Yürü Ayşe, dedim kendi kendime. Otobüse bindim yürümek yerine. Yaren'in eli soğuktan buz gibi olmuştu, belki biraz ısınır dedim. Otobüsten inmemizle, mahalenin dedikoducusu Fatma ablayı görmem bir oldu:

- Ne oldu kız, yine mi düştün baba ocağına? Kaç yıl oldu evleneli, bu kadar zamanda evinin hanımı olmayı beceremedin mi?

- Yıllardır çektiğimi görmedin, duymadın mı Fatma abla?

- Duysam ne değişir, sen hep aynı kafadasın yavrum...

Haklı mıydı sahi? Evimin hanımı, çocuğumun anası olamadım mı sahiden? Peki, ben haklıysam niye durdum bunca zaman beni sürekli yaralayan insanın yanında? Doğru, acıdan başka bir

şey vermedi bana. Hep düzelir dedim, zamana bırak, ama yapamıyorum. Ya ben çok savunmasızım ya da gözlerim kör... Evin ışığı açıktı, babamın sağa sola savrulan vücudunu gördüm; geçirdiği sara nöbetleri yedi bitirdi onu. Bir de bu korkunç hastalık çıktı başımıza. Zaten Ahmet'in ölümünden sonra gelememişti kendine, bir de kızından bir tokat yesin. Topladım cesaretimi, çaldım kapıyı. Doktorun konuşmalarını duydum:

- Zaman ilaç değil Sevgi Hanım, siz de görüyorsunuz.

- Bir tedavi daha denesek, birkaç test daha yapsak olmaz mı?

- Eşinizin sadece üç ayı kaldı hanımefendi, bence sadece onunla kalan zamanınızı iyi değerlendirmeye çalışın.

Yine mi dedim kendi kendime. Yine mi günleri sayacağız? Hani zaman her şeye ilacı baba? Senin ilaç dediğin, ölüm fermanım oldu benim. Hayatımın her günü daha acı oldu, kapanmıyacak yaralarla doldu her saniyem. Şimdi seni de kaybediyorum, kızımın ellerini ısıtmaya yüreğiyim yetmiyor, âşığıym diye evlendiğim adamın içindense bir canavar çıktı. Soruyorum baba, çare miymiş zaman? İlacı mıymış gönlün, yoksa zehri mi? Zaman çare değil desem de yine onun kucağına düştüm. Bekleyeceğim baba, umutlanacağım çünkü senin için, kızım için, hayatım için elimden başka hiçbir şey gelmiyor.

Serçe ile Zamanda Yolculuk

“K

üçüklüğüm den beri 2000 yılının ulaşılması oldukça

güç bir dönem olduğunu düşünürüm. Sanki 31 Aralık 1999 saat 24.00’te, dünya birdenbire değişip, ya uzay filmlerindeki çekiçi uzay kentlerinden birine, ya da George Orwell’in “1984”ündeki gibi çekilmez bir yere dönüşecektir...” Bu satırlar, dergimizin 1987 yılına ait bir sayısından... Elbette bu alıntı, 1876’da kurulmuş okulumuzun köklü tarihinin yanında, zamanın nasıl değiştiğinin de önemli göstergelerinden. Orwell’in “1984”ünü okuyan 11. sınıf öğrencileri, bu yazıyı kaleme alan Güneş Kaşar’ın gelecekle ilgili endişelerini anlayabilirler. Özellikle bu sene, aramızda 2000 doğumlu arkadaşlarımız varken, bu yazıyı okumak beni şaşkınlığa uğrattı. İnsanlığın uzayla ilgili gelişmelerini, 1972’de icat edilmiş bilgisayarın yaygınlaşmasını şaşkınlıkla dile getirmiş ve yaklaşmakta olan 21. yüzyıla dair umutlarını masumca açıklamış yazısında.

Bu yazı vesilesiyle zamanda yaptığım kısa yolculuk, kendi çocukluğum üzerine düşünmemi sağladı. Özlemle anımsadım o günleri. Unutmamak gerekir ki, iki milenyum boyunca yaşama şansına sahip olan nadir nesillerdeniz. Her ne kadar çoğumuz doksanları hatırlamasak da, seksenlerin müziklerini nostaljik radyo kanallarında ve albümlerde duymuşluğumuz, yetmişlerin modasını filmlerde görmüşlüğümüz vardır.

Bugünlerde elimizden düşürmediğimiz, bazı modelleri avuç içimize sığacak kadar küçük, tüy kadar hafif bilgisayarlar o zamanlar için ne kadar nadirmiş! Günümüz bilgisayarları, bir odayı dolduracak büyüklükteki o ilk bilgisayarlara kıyasla ne kadar da kullanışlı! Zaman içinde, teknolojideki değişim yadsınamayacak derecede belirgin. Nitekim, ben bile 17 yıllık hayatımda, teknoloji-

nin birtakım farklı aşamalarına tanık oldum. En iyi hatırladığım anılarımdan bazıları birinci sınıftaki bilgisayar derslerimden dir. Bilgisayarla ilk tanıştığımda bu cihazı ne kadar garipsediğim dün gibi aklımda. Kaldı ki, 1988’deki bilgisayarlar bunlardan çok daha büyük ve ürkütücü olsa gerek. Ben yedi yaşlarındayken bilgisayarların beyaz, tüplü ekranları, kocaman kasaları vardı. Klavyenin tuşlarına alışmak çok zor olmuştu benim için. Bilgisayarda yapmayı en çok sevdiğim şey ise resim çizmekti. Ancak o dönemin bellekleri olan “disketler”, bazen bir resmi bile hafızalarında saklayamayacak kadar kısıtlıydılar. Bu nedenle, her derse bu küçük siyah karelerden birkaç adet getirmek gerekirdi. Disketlerin kendilerine has çantaları olurdu. Küçük pembe disket çantamla çok havalı hissedirdim kendimi. Yıllar geçtikçe disketlerin yerini CD’ler aldı, onları da USB bellekler devre dışı bıraktı. Telefon kablosu aracılığıyla bağlandığımız internet, kablosuz hale gelince: “Nasıl yani, evin her yerinde internete girebilecek miyiz?” sorusu herkesin aklını kurcaladı. Şüphesiz, hepimiz telefon kablosunun çıkardığı o sinir bozucu bağlantı sesinin tarihe karıştığına çok sevindik. Telefonlara gelince tuşlu ve kapaklı telefonlar, yerlerini kendilerinden daha üstün ve geniş olan bilgisayardan bozma cihazlara bıraktı. Oysaki, biz tuşlu telefonlarda mesaj yazarken çıkan “tık, tık” sesini özlemedik mi? Dokunmatik telefonların hiçbiri bu boşluğu dolduramıyor. Dijital fotoğraf makinelerinin yaygınlaşmasından önce, her yerde fotoğraf filmi aramıyor muyduk? İlkokulda öğrendiğim şeylerden biri de fotoğraf filmine banyo yapmaktı. Bir daha hiç ihtiyacım olmayacağını nereden bilebilirdim?

Ya arabalara ne demeli? Otomobil teknolojisi de geçtiğimiz yıllarda oldukça gelişti. İlk olarak, daha yeşil bir Dünya için yapılan çevreci hareketler çerçevesinde elektrikle çalışan otomobiller icat edildi. Daha insanlığın buna alışmasına izin vermeden geçenlerde “uçan araba”nın yapıldığı duyuruldu. İstanbul’un metrobüs ve Marmaray’ın çözemediği trafik sorununa böyle çare bulunacak belki de!

Evet, belki 21. yüzyıl, Güneş’in hayal ettiği gibi ütöpik bir dünyanın başlangıcı değildi ama teknoloji bu şekilde ilerlemeye devam ederse ileride neler olacağını kim bilebilir ki? Zamanın akışıyla meydana gelen gelişmeler, sürekli olarak görenleri şaşırtmaya devam ediyor. Belki de gelecek nesiller bu yazıyı okuyup hayranlıkla baktığım bazı şeylere gülecekler yalnızca...

21. yy'a Doğru

Küçüklüğümden beri 2000 yılının uluşmasını oldukça güç bir dönem olduğunu düşünürüm. Sanki 31 Aralık 1999 saat 24.00'de, dünya birden bire değişip, ya uzay filmlerindeki çekici uzay kentlerinden birine, ya da George Orwell'in "1984" içindeki gibi çekilmez bir yere dönüşecektir. Oysa kalan bu on üç yıl içinde dünyanın kafamda kurduğum ütopyalara benzemesinin gerçekleşmeyeceğini de bilirim.

İnsanlık bu süre içinde neler yapacak acaba? Herhalde 1974 ile bugün arasında yaptığımızda şeyler. Neler yaptı insanlığı? Uzaya daha çok yaklaştı, dünyanın diğer yerlerinde olup biteni öğrenmek için uydular yerleştirdi yörüngeye. Yeni keşfettiği bilgisayarı bir oyuncak haline getirip, istediği amaçta kullanmaya başladı. Lazerden, radyoaktif maddelerden daha çok yararlandı. Böylece, istediği yere daha çabuk ulaştı, öğrenmek istediğini daha çabuk ve derin öğrendi, kendini gelişen tedavi yöntemleriyle fiziksel ve psikolojik bakımdan daha sağlıklı duruma soktu.

Bunca iyi şeyle birlikte kötü durumlar, olaylar da peşini bırakmadı insanın. Çağın belası Aids'le karşılaştı, yararına kullandığı nükleer maddeler, zararına işlemeye başladı. Zorlukla bastırabildiği Vietnam'dan sonra Afgan, İran-İrak, Orta Amerika, Lübnan kargaşaları baş gösterdi. 70'lerin Bentles dinleyen, barışçı, doğasever toplumu, materyalist bir ki tleye dönüştü.

Böyle bir on üç yıl geçirip 1987'ye gelindi. Bugünün 1974'den güzel olup olmadığı kişilerin değer yargılarına göre değişen bir şey. Bununla birlikte bütün dünyanın, 21. yüzyılı günümüzden daha mutlu, daha yaşanabilir bir dönem olmasını dilediğinden eminim.

Güneş Kaşar
LIB

KAFA EĞİTİMİ

Doğa bize sınırsız kapasitesi olan bir beyin vermiş. Çağımızın ünlü bilgini Einstein bile beyin gücünün yarısından azını kullanabilmiş yalnızca. Öyleyse beyin kapasitesinin tamamını işleme geçirebilse, insanın listesinden gelemeceği şey yok. Bilim adamları da insan beyninin en gelişmiş bilgisayarlara taş çıkarabileceğini savunuyorlar. Yapacak şey doğru kodlama ve bu bilgileri arasa gelince kullanmayı öğrenme. Yani kafa eğitimi.

Tüm dünya bunun üzerinde çalışıyor şimdi. Başarıya ulaşmada en önemli araç olan okulları daha etkin bir duruma getirmeye uğraşılıyor. İnsanlara kafalarını nasıl kullanmaları gerektiğini öğretiyor.

Ne yazık ki Türkiyemiz son birkaç yüzyılda herşeyde olduğu gibi bu olayı da geriden izliyor. Bizim ülkemizin iyi eğitilmiş kafalara herkesten çok ihtiyacı var oysa ki... Ekonomik, kültürel, teknik açıdan kalkınmamız için bu kaçınılmaz. Gerçek kafa eğitiminden yararlanmış bir kişi diğerlerine yardımcı olacak, o diğerleri de başkalarına. Ancak bu şekilde hep sözünü ettiğimiz amaca ulaşabilir, uzun süredir işgal ettiğimiz gelişmekte olan ülkeler katından "gelişmiş ülkeler" katına çıkabiliriz.

Tabii bu da her türlü eğitimin -ruh, beden, ahlâk eğitiminin- verilmesine çalışıldığı okullarımız aracılığıyla olmalı. Türkiyedeki özellikle orta deerce okullarda kafa eğitimi denince, kafaları birçok bilgiyle doldurmak anlaşılıyor. Fakat bu bilgilerin nasıl saklanacağını, nasıl kullanılacağını öğretene yok. Şöyle bir olay düşünün: seramik bir vazo yapmak için hamuru döner aletin üzerine atıyorsunuz ve onu orada bırakıp kendi kendine şekillenmesini istiyorsunuz. İşte, hence Türkiye'deki okullarda kafa eğitiminin durumu aynen böyle.

Üniversitelerde, öğrenciler kafalarını daha iyi eğitime ve kullanma imkanını bulabiliyorlar belki. Yine de olanakları sınırlı. Olanaklar sınırlı olunca, eğitim de sınırlı oluyor, bir yerde takılıp kalıyor.

Son zamanlarda gerek orta dereceli, gerekse yüksek okullar için olumlu değişiklikler düşünülüyor. Sınırlı yetkililer kafa eğitimini ön plana aldılar. Umarım düşünülenler uygulamaya konulur ve bu olay daha önceki olduğu gibi bir kısır döngüde kalmaz.

YAGMUR

Sevencilikle yağıyor sonbaharda yağmur;
Dünyayı, insanları kurtarmak için toz topraktan
Oysa kötülüklerle öylesine kirlenmişiz ki,
Muson yağmurları yetmez temizlemeye bizi

DOSTA MEKTUP

Vefaz dostum mutluluk,
Bellî ki unutulduk;
Yıllardır ne kartı attın,
Ne tek satırlık bir mektup.

BENGİSU ERENLİ

Yusuf Çotuksöken ile Dil Üzerine

D

ildir bir milletin kültürünü muhafaza eden, yıllara karşın onu koruyan, nesilden nesillere aktaran. Türkçemiz... Kültürümüz, gözyaşımız, kahkahamız, dudaklarımızdan çıkan her sözcük, düşüncelerimiz, duygularımız, ana dilimiz... Zamanla değişen, nefes alan, insanla büyüyen, insanla gelişen bir olgu...

Bizim arzumuz dilimizin zamanla kat ettiği yolları, değerli bir edebiyatçımızdan, hocamızdan, yazarımızdan dinlemektir. Ne mutlu ki Yusuf Çotuksöken bizim röportaj teklifimizi kırmadı. Yusuf Çotuksöken'le hayatı ve Türkçe üzerine yaptığımız sohbeti sizlerle de paylaşmak istedik.

Öykü: Öncelikle röportaj teklifimizi kırmayıp bize vakit ayırdığınız için teşekkür ederiz. Hoşgeldiniz!

Yusuf Çotuksöken: Rica ederim. Hoşbulduk.

Öykü: Röportajımıza çocukluğunuzun geçtiği Eskişehir hakkında konuşarak başlayalım istedik. Eskişehir'de büyümenin yazılarınızda, edebi kişiliğinizde nasıl etkileri oldu?

Yusuf Çotuksöken: Oldukça büyük etkileri oldu. Ben eski bir yerleşim birimi olan Eskişehir'de doğup büyüdüm ve bu şehir sıcak ve sıkı aile ilişkilerinin olduğu, sokakta dedikodu yapan kadınların kahkahalarıyla dolu, pişen yemek kokularının sokağa dağıldığı bir sıcak Anadolu kenti olarak hafızama kazandı. Bu küçük şehrin bilinçli aileleri vardı. Bütün aileler çocuklarını okutmak isterdi, çoğu okuttu da. Mesela benim annem ümmidir ama biz dört erkek kardeşiz, dördümüz de üniversite bitirdik dolayısıyla anne ve babamın bu konudaki çabalarının takdire şayan olduğunu düşünüyorum. Eskişehir, iklimiyle sert ama yer yer de yumuşak olmayı unutmayan bir insana benzer. Bu, bana Orta Anadolu insanının da özelliklerini gösteren bir gerçek oldu hep.

Edebi kişiliğime de katkıları oldu tabii. Benim ağabeyim kahveyi çok severdi, bir gün beni okuldan alıp kahveye götürdü. Duman altı olunca ben sıkıldım, çıktım hemen yakındaki kütüphaneye girdim merakla. Girişte yaşlı bir

teyze bana “Ne istiyorsun bakalım” diye sordu. Meraklanmıştım işte. Okul vakti olmasına rağmen üç dört saat orada kaldım ilk seferde. Cebimdeki beş kuruşu otobüs param olmasına rağmen, tanesi iki buçuk kuruştan iki kitap ödünç almaya harcardım. Seçtiğim kitaplar ise polisiye romanlardı. İki gün sonra kitaplar bitti, harçlığımı kitap ödünç almaya kullanmaya devam ettim. Mesela Ömer Seyfettin diye bir öykücüyü keşfettim sonra Sait Faik diye çılgın bir adamı keşfettim, sonra da Orhan Veli diye bir şair. Orta üç'e geldiğimde benim kişiliğim oluşmaya başlamıştı, galiba ben öğretmen olmalıyım demeye başlamıştım. Ancak yazılı sınavlarda her ne kadar başarı göstersem de, ortanca çocuk olduğum için, sözlü sınavlarda dilim tutulurdu, konuşamıyor tutuluyordum adeta. Büyüdükçe dilim nispeten çözüldü. Lisede arkadaşlarımdan edebiyat alanında daha bilgiliydim. Ben o harçlıklarımı biriktirerek yolumu çizdim. Şimdilerde eşimle benim toplam kitap sayımız on iki bine ulaştığı için onlara ayrı bir ev bile satın aldık.

Öykü: Gerçekten de kendi yolunuz çizmeniz çok güzel, peki bu işe başlarken amacınız nedir ?

Yusuf Çotuksöken: Belki atladığım bir şey var, lise birinci sınıfta âşık oldum. Aşk beni bir şeyler yapmaya itti, kendi kendime bir şeyler yapabileceğimi gördüm, bunlar da o okumalardı. O kızın bende bıraktığı bu güzel duygular edebiyatçı olmamda etkili oldu.

Amacım ise en başta kendimi geliştirmektir, kendi tor-

banızı doldurmadan başkalarına bir şey kazandıramazsınız tabi ki. Pendik Lisesi'nde okurken, şu anda Michigan Üniversitesi'nde profesör olan, Timur Kocaoğlu adında bir arkadaşım ile edebiyat dergisi çıkarmaya başladık. Şiirler, öyküler yazdık, ben karikatür çizdim, başka yazarlardan alıntı yaptık ve birçok benzeri çalışmada bulunduk. Hatırlıyorum o tarihlerde bir kompozisyon sınavından on üzerinden on almışım. Hoca, sınıfta kompozisyonu yazanın ismini söylemeden övgüye başladı. Dinlemedim bile, çünkü biliyorum benim için imkânsızdı. Öğretmen adımı söyleyince çok şaşırılmıştım. İlk başta inanmadım ama sonra dedim ki, demek ki bir şeyler yapabileceğiz. Arkadaşım ile karar verip üniversiteye gittik. Ben yoksul bir aileden geldiğim için hem okuyup hem çalışmak zorunda kaldım. Üniversite bitene kadar Meydan Larousse ansiklopedisinde çalıştım. Bunun tabi ki bana getirileri oldu. Çalışmak istediğim birçok yazarla çalıştım, her yaptıklarını hevesle takip ettim. Dolayısıyla ben önce dil bilgisi yazarı oldum. Hatırlıyorum, hazırladığım ilk madde “cümle” maddesiydi. Edebiyat merakım da bitmedi, ilk yazım orada çalışan Konur Ertop'un yönlendirmesiyle 1969 ya da 1970'te Musahipzade Celal'in tiyatroları üzerine oldu. Ama ilk şiirim 1966'da yayınlanmıştı. Yani 2016'da yazarlığımın 50. senesini kutlayacağım.

Melis: Tebrik ederiz gerçekten de çok uzun zaman geçmiş. Benim sorum aslında sizin daha çok fikirleriniz hakkında. Makalelerinizi okuduğumda, 12 Eylül 1980 sonrası oluşturulan Türk Dil Kurumu'na ve bu kurumun çıkardığı

sözlüklere, benim de kesinlikle katıldığım, eleştirel bir tutum sergilediğinizin farkına vardım. Günümüzde Türk Dil Kurumu, bir sözcüğün anlamına veya yazılışına bakmak istenildiğinde ilk ulaşılan ve “en güvenilir kaynak” olarak görülen bir kurumdur fakat çok da eleştirildiği görülmektedir. Sizce TDK'nin en güvenilir kaynak olarak görülmesinin en büyük olumsuz tarafı nedir?

Yusuf Çotuksöken: Türk Dil Kurumu'nun çalışmalarını yakından izleyen biriyim ve ben gördüğümü eleştiririm. Onlar bir okul sözlüğü çıkarttıklarında ben 'Okul Sözlüğü Birinci Yüz Yanlışı', 'Okul Sözlüğü İkinci Yüz Yanlışı', 'Okul Sözlüğünün Üçüncü Yüz Yanlışı' gibi, binlerce yanlıştan seçtiklerimi kimi zaman mizahi, kimi zaman bilimsel çerçevede eleştiriler verdim. Bunlar etkili oldu mu? Oldu. Pek çoğunu daha sonraki baskılarda düzelttiler ama bugün yine onların yazım anlayışıyla benim ve eski kuşağın yazım anlayışı farklı. O farklılıklar bileşik sözcüklerin ayrı yazımında, yabancı sözcüklerin yazımında, düzeltme iminin kullanımında hala devam ediyor. Şu anda dil kurumu iyi bir yayın yapıyor. Çok parası var, devlet desteği alıyor, toplantılar yapıyorlar vb. ama bana sorarsanız bugünkü TDK de Türkiye'nin dil konusunda beklentilerini karşılayacak yetide değil.

Melis: Size katılıyorum bu noktada kesinlikle, birçok kuralın durmadan değişiminden bahsettiniz ve aslında benim de tam bu noktada bir sorum olacaktı. Ben daha kim bilir ne kadar zamandır öğrenim görüyorum, kendimi bildim bileli yazımla ilgili birçok kural durmadan değişiyor ve bir türlü oturtulamıyorum, ayrıca biz zaten ne yazık ki dilinin kullanımına çok fazla dikkat eden bir toplum değiliz. Sizce bu rayına oturtulamayan kurallar ve yabancı sözcüklerin durmayan akınları dilimizi ve insanları nasıl etkiliyor? Bu gidiş nasıl durdurulabilir?

Yusuf Çotuksöken: Birincisi belli bir kılavuz seçeceksiniz. Mesela ana yazım kılavuzunu alırsanız sorunlarınızı daha azaltabilirsiniz. İkincisi dergiler ve gazeteler, bilgisayarda bu şapka ve benzeri gündeme gelmediği için onları attılar ve insanlarda şapka yazımdan çıktı dediler. Oysa çıkmadı, şapka iki yerde kullanılıyor, bütün kılavuzlarda bunlar yer alıyor, bunları bulabilirsiniz. Ama o yazım sorunları her

zaman devam edecektir çünkü dil insanlarla beraber yaşayan bir olgu, bir kurum. Yaşayan, yani işleyen bir kurumda birtakım sorunları sağlıklılık ereği yaşayacaktır. Yabancı dillerden gelen sözcüklere şöyle bir giriş yapayım. Bütün dünya dillerinde yüzde yirmi beş oranında yabancı sözcük vardır. Yüzde yirmi beşin üstüne çıktığı zaman bu sorun olur. Yabancı sözcükler hem yararlıdır, hem de zararlıdır. Niye yararlı? Yabancı sözcükler beraberinde bir kavramsal çerçeve de getirir. Bu sözcüğün içerisinde Türkçe yeni bir kavram kazanmış olur. Sözelimi bilgisayarı yabancılar ürettiğinde ona computer dediler. Bilgisayar bize yeni bir kavram olarak geldi. Bilgisayarla beraber on bine yakın terim... Mesela bellek dedik, bellek ya da hafıza dediğimiz sözcük bundan yirmi beş yıl evvelki sözlüklerde bilgisayar terimleri olmadığı için yoktur. Yeni kavramlar, eklemeler, tanımlar çıktı. Yeni deyimler zaman zaman ortaya çıkmaya başlıyor. Mesela bir dönemde 'köşeyi dönmek' diye bir deyim ortaya çıktı. Köşeyi dönmek, kurnazlıkla haksız

yoldan kazanç sağlamak demek... Siyasal çerçeve içerisinde bunlar da olabiliyor. Yabancı sözcükler aynı zamanda ikinci bir yarar da getirdi. Biz yani eski TDK'de ve yeni TDK'de o sözcüklere karşılık bulmak için çok çaba harcadık, bulduk da... Şu anda benim saptamalarım göre 1980 ile 2000 yılları arası 3000'e yakın yabancı sözcük girdi dilimize, bilim dallarını kenara bırakırsak. Bunlardan hemen hemen 2500 kadarına biz karşılık bulduk. Mesela workshop'a ne dedik? Çalıştay dedik. Creativ diyorlar, biz yaratıcı dedik... Yani Türkçe böylelikle söz varlığı bakımından zenginleşti. Ama zararı da vardır. Yabancı dillerden gelen sözcükleri siz gümrüksüz almaya başladığınızda bir süre sonra dilinizde sayıları kabarır ve o dilinizde egemen olmaya başlar. Hele bu da bir de yabancı dilde eğitimi sakınlı bir pencerede özenle yapmazsanız, daha da fazla gerileme meydana gelir. Yani insanlar ana dillerine yakın öğrendikleri yabancı dilleri kendi dillerine karıştırıp yeni diller oluşturmaya başlarlar. Bu da Türkçenin mantığına, töresine aykırı durumlar yaratır. Kısaca, yabancı sözcükler hep gelecektir önemli olan siz onu Türkçede karşılayabiliyor musunuz?

Melis: Yabancı sözcükler elbette geliyor ama günümüzde kimi sözcükler de gitmektedir. Bana göre bu bir geçiş sürecidir ama siz-

“

*Bütün dünya dillerinde
yüzde yirmi beş oranında
yabancı sözcük vardır.
Yüzde yirmi beşin
üstüne çıktığı zaman
bu sorun olur. Yabancı
sözcükler hem yararlıdır,
hem de zararlıdır.
Niye yararlı? Yabancı
sözcükler beraberinde
bir kavramsal çerçeve
de getirir. Bu sözcüğün
içerisinde Türkçe yeni bir
kavram kazanmış olur.*

ce bu süreç nasıl işlemektedir? Nasıl bir sona kavuşacaktır. Dilde bir eksilme olmaktadır mıdır?

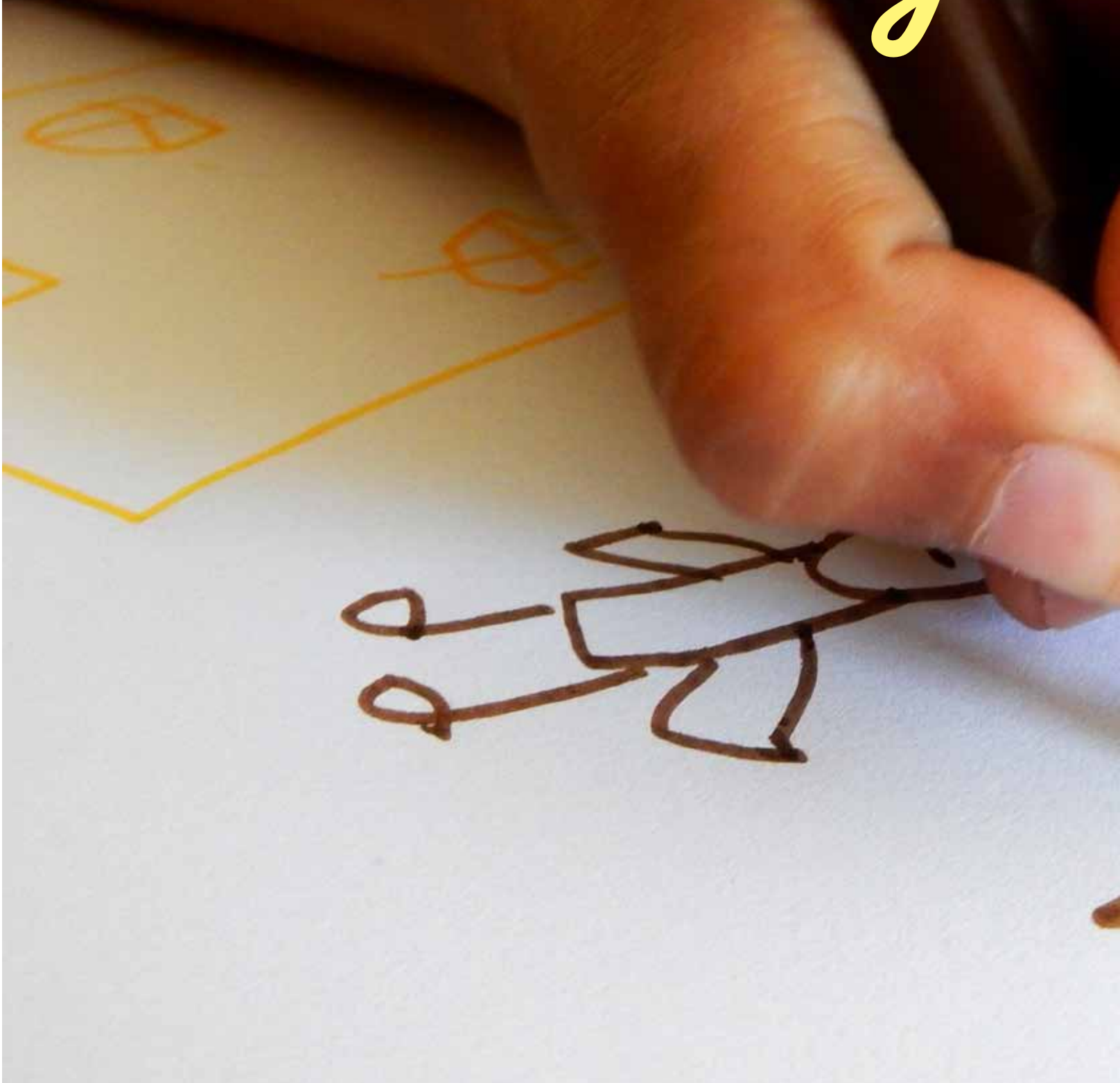
Yusuf Çotuksöken: Eksilme olmuyor aslında. Bir sözcüğün dilden atılabilmesi için o nesnenin o toplumda kullanılmaması gerekiyor. O kavramın bütünüyle atılması, tarihsel bir yere, müzeye gitmesi lazım ya da ona herhangi bir gereksinme duyulmaması gerekiyor. Bugün küreselleşme sürecinde Türkçeye 40 dilden sözcük gelmiş ama Türkçe de sözcük veriyor. En son bir örnek vereyim size: Orhan Pamuk'un romanları İsveççeye çevrilirken romanda geçen hüznün sözcüğü, gönül sözcüğü İsveççe de karşılık bulmuyor ve bu sözcükler Türkçeden oraya geçiyor. Sırpça, Hırvatça da 3500-4000'e yakın, Yunancada 800'e yakın sözcük var Türkçeden gelme... Arapçada da var... Yani bütün dünya dilleri sözcükleri birbirlerine alıp verirler. İlişkiler... Sosyal, siyasal, kültürel, ilişkiler sıklaştıkça bu alışveriş devam eder.

Öykü: Serçe'nin bu dönemki teması zaman... Zaman ve dil ilişkisinden bahseder misiniz?

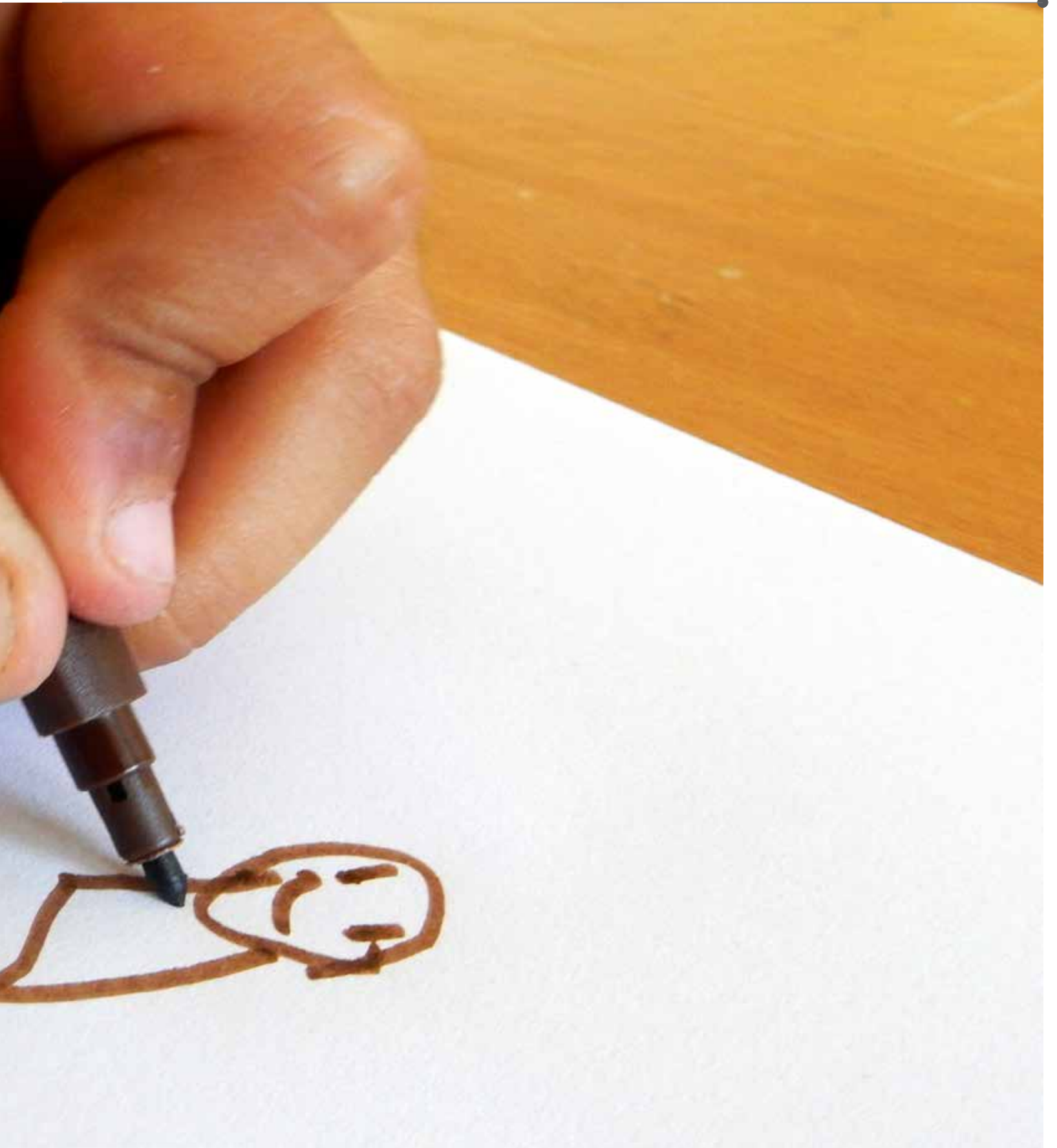
Yusuf Çotuksöken: Zamanla dil çok yakın ilişkilidir. Zaman, dil ve düşünceyi bir üçgen varsayarsanız, zamanla düşünce dolayısıyla dil gelişir. Düşündükçe dilim zenginleşir çünkü düşüncede yarattığım kavramlara sözcüklerle karşılık bulurum. Bunları bulabilmem için zamana ihtiyacım var. Bazen bilim adamları bir kavramı bulmak için yıllarca çalışır, bu kavramın oturması için çok daha fazla zaman geçer. Biz zamanı iyi değerlendirebilirsek, dilimiz de bundan katkı sağlayacaktır. Hem dilimiz bu güzel değerleri özümseyecek hem de bize kendi düşünce ve duygularımızı daha iyi anlatabilmek için olanak sağlayacak şekilde ilerleyecek, kapsamlı söz varlığı sağlayacak hale gelecektir. Bu ilişkileri kısa bir süre içinde kurmak mümkün değildir, biz kendi bulunduğumuz dönemi incelersek kendimizi de görürüz. Zaman içerisinde çok okuma ve çok yazmakla zamanı kendimiz ve dilimiz için artılara dönüştürebiliriz.

Burada ne yazık ki bize ayrılan süre doluyor ve Yusuf Bey'le, okulumuz öğrencilerine vereceği söyleşi için konferans salonuna gidiyoruz. İçimiz biraz buruk, ona hala soracağımız ne kadar çok soru var. Yaptığımız röportaj bizi çok mutlu etmiş durumda. Yusuf Çotuksöken'e bize ayırdığı süre için ve bu kıymetli sohbet için çok teşekkür ediyoruz ve tekrar görüşmek umuduyla onu uğurluyoruz.

makale essays

Verda SENEOR

Tags

“Q kay,” they say when I introduce myself. Different people, same response ... “And I am ...” they continue, just like anyone else would.

The amount of time families spend to name their babies is just adorable. They don't know words are only devious tags.

They are used to brand people. Just like tags. I have a few of them too, not different than the others around me. I have Baha as my first tag. Comes from my grandfather, mama told me. He was six feet under when I was born. Never knew him, never cared. It means “handsome” by the way, not a word I would complain to have as my tag. I don't think about it during the day of course, how funny it would be to remind myself that every time people yell Baha they actually call me handsome. On second thought, why would it be funny? It is basically what they do. Whatever, I don't feel like it when I don't look at the mirror. I wonder, why do other people have that name too? Same people who call me “Baha” call a friend of mine “Baha.” I guess it isn't unique after all. Am I not unique? The decision is not up to a simple tag, I guess.

Mert follows my “handsome.” I must be so valiant that I have it on my birth certificate. Maybe I wanted “Berke,” or “Abdülmecit,” but the choice wasn't mine, why should I be accounted for it? I'm not sad about it though. I don't really care. Like I say, the exterior of a building is meaningless. You can call me anything you want, my name is merely a façade after all. It is my disguise, and I am the real one. I won't obey a tag.

Last five characters are my favorites. Ersoy: Coming from a noble ancestry, it means. It makes me feel good. I am sometimes proud of my family. I am a handsome, gallant, wise person whose family consists of noble people. Such a shame that it is merely a bright shell. After all, the shell will eventually break, and when it does what remains beneath must be golden.

Verda SENEOR

Boyhood

Boyhood, Uluslararası Eleştirmenler Birliği (FIPRESCI) tarafından yılın en iyi filmi seçildi. Oylamada Kış Uykusu, The Grand Budapest Hotel ve Ida da yer alıyordu.

Daha önce benzerini görmediğimiz bir filmle karşı karşıyayız: Boyhood. Film, 12 yıl boyunca her senenin belli bir bölümünde çekildi. Aslında karakterlerin gözlerimizin önünde büyümesine Harry Potter'ın sekiz filmiyle tanık olmuştuk. Ancak bu sefer karşımızda sadece bir film var ve aynı karakterlerle beraber 12 yılı kapsıyor.

Ana karakter Mason (Ellar Coltrain) filme 5 yaşında başlıyor ve film boyunca büyümeye devam ediyor. Boyhood genel olarak eleştirmenlerden başyapıt, eşi görülmemiş bir film gibi olumlu eleştiriler aldı. Ancak bu 165 dakikalık drama herkese göre değil. Tabii eğer sevdiğiniz türde bir filme benziyorsa mutsuz ayrılmayacağınızı söyleyebiliriz. Film bittiğinde gerçekten mutlu, etkilenmiş ve enerjik hissediyordum. Sonuçta Boyhood sadece 12 yılda çekildiği için iyi değildi bu duygum. Bir karakterin büyümesini ve etrafında gelişen olaylara verdiği tepkileri çok iyi anlatıyor ve en önemlisi duygulara önem veriyor. Sonuç olarak karşımızda gerçekten de benzeri olmayan bir film çıkıyor ve belki de ilerde değeri daha çok anlaşılacak.

Filmin konusu, bir çocuğun büyümesi... Boyhood bir olay üstüne kurulu değil. Daha çok karakter üzerinden gidiyor. Bu sırada da küçük küçük olaylar yaşanıyor. Bunu pek sevmeyen insanlar filmi sıkıcı bulacaklardır. Zaten önceden de dediğimiz gibi film herkese hitap etmiyor. Ancak düşünürsek 12 yıl gibi bir süreyi ele alan tek bir filmde başka bir şey beklemek de saçma olurdu. Aksiyon ve büyük travmalar karakterimizin başına gelmiyor. Zaten bu sebeple karakterimiz Mason'a sıradan bile diyebiliriz. Her çocuğun geçtiği yollardan belki birkaç değişiklikle geçiyor. Bu yüzden izleyicilerin duygudaşlık kurması gerçekten çok kolay...

Boyhood zaman zaman bir belgesel hissi verebilir veya kendini tekrarlıyormuş gibi gelebilir çünkü bize hayatın kendisini veriyor. En önemli artlarından biri ise o dönemlerde yaşayanlar için nostalji. Ana karakterimiz Mason 5 yaşında filme başladıktan sonra 90'larda bir çocuğun yaptığı hemen hemen her şeyi görüyorsunuz. Bilgisayar oyunları, Harry Potter'ın yeni kitabının verdiği heyecan ve özellikle de müzikler: Coldplay, The Black Keys, Phish, Kings of Leon ve Britney Spears verebileceğimiz örnekler. Uzun süresi sebebiyle de soundtrack albumü toplam 36 şarkı barındırıyor ve genellikle o yılların iyi şarkıları. Dinlemekte fayda var.

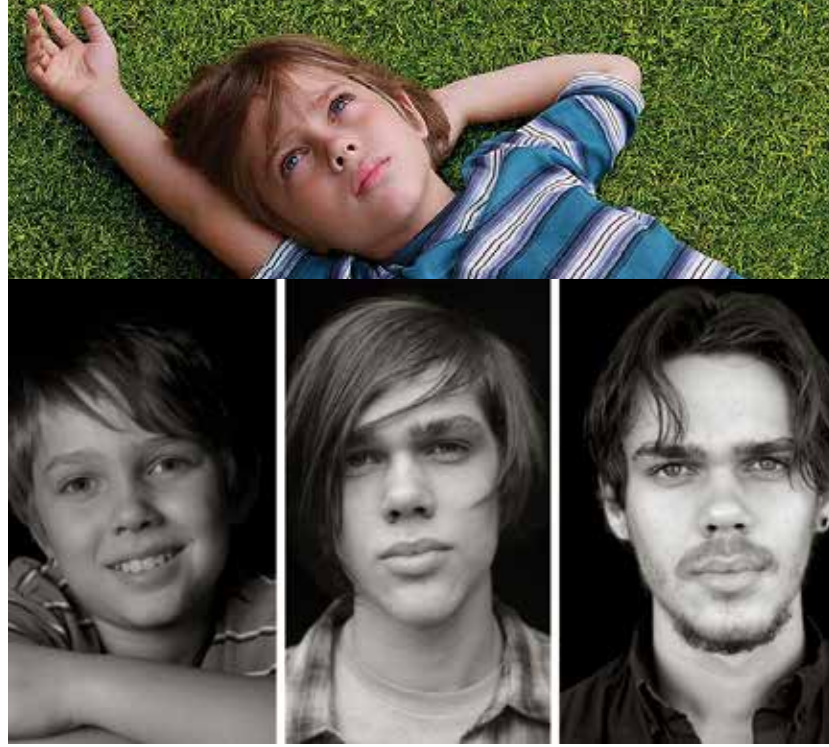
Film sade, naif ama uzun. Film bittiğinde Mason'ın hayatını izlemeye daha devam edebileceğimi düşündüm. Boyhood'u izlerken zaman kavramının içinde kayboluyorsunuz. Bu çoğu filmde olmuyor. Sadece filmi değil kendinizi de düşünüyorsunuz.

"A MOVING 12 YEAR EPIC

THAT ISN'T QUITE LIKE ANYTHING ELSE IN THE HISTORY OF CINEMA!"

PATRICIA ARQUETTE ELLAR COLTRANE LORELEI LINKLATER ETHAN HAWKE

BoyHOOD
Written and Directed by
Richard Linklater

Film duyguları gerçekten çok iyi iletiyor ve hatta sizin duygularınızı da öne çıkarıyor. 12 yılı kapsamasıyla da ne kadar akıllı bir proje olduğunu anlatıyor. Bu filmde oyunculuklar da yerinde. Zaten bana göre her ne kadar oyunculuklar önemli olsa da bu filmi izlerken sadece 'yeterli' seviyede oyunculuklar bile filmi sevmemi sağladı. Şu anda izlediğimiz bir filmin başında Ethan Hawke'ı da 12 yıl önceki tipinde görmek ilginç.

Sonuç olarak Boyhood sinemaseverlerin kesinlikle görmesi gereken bir film. 12 yıl boyunca çekilmesi fikrinden beslenerek bir çocuğun büyüme sürecini gerçekten harika bir şekilde anlatıyor. Duygular ve karakterler gerçekten inanılmaz bir şekilde işlenmiş. Ama her şeyin dışında farklı bir şey izliyorsunuz. Daha önce görülmemiş bir örneği yok. Daha önce bir örneği görülmemiş film iyi de olunca bizden size izlemenizi önermek dışında bir şey kalmıyor.

Postmodernizm

Postmodernizm, kelime anlamı olarak modernizmin ötesi anlamına gelir. Sıklıkla karıştırıldığı modernizm akımının değerlerinin ve modernite kuramlarının egemenliğinin sorgulandığı bu akım, insanı merkeze alır.

“Modern” kelimesi çağdaş ve günümüzle alakalı olan anlamına gelir. Dolayısıyla modernizm, bugünü ilgilendirir. Fakat postmodernizm; geleceği, ileri seviye modernliği, yani modernliğin ötesini ilgilendirir. Postmodernizm birçok sanat dalında karşımıza çıkar. Postmodern mimari ve postmodern romanlar en çok rastladıklarımızdır. Hedefleri modernizmin sorunlarını çözmek, insanı incelemek, modern mimarinin yetersiz kaldığı noktalarda yerini doldurmak ve mimarlarla eserleri arasında bağ kurmak olan postmodernizm, bu hedef ve özelliklerini edebiyata en çok roman alanında kazandırmıştır.

Romanlarda postmodernizm, genel postmodernizmin söylesel ve düşünsel özelliklerinden esinlenir. Bu roman türlerinde yazar, dış dünyayı olduğu gibi yansıtmaz. Hatta bundan kaçınır. Klasik romanlarda bile, ki bu romanlar postmodernizmin öncesine dayanır, postmodernizm akımına uyan romanların özellikleri görülebilir. Bu romanların yazarları temsili sorunlaştırma girişiminde bulunur, anlam çoğulluğunu yani bir kavramın birkaç anlamda ve gerçekten farklı kullanılmasını amaç edinirler.

Bu romanlarda “Anlamı çıkaran okurdur.” anlayışı vardır. Anlatılanı okurun hayal gücüne ve yorumuna bırakan, ama yine de yazarın perspektifini gerçekten kaçınarak içeren romanlar postmodernizm akımının özelliklerini içeriyor demektir.

Ama bazı insanlara göre edebiyat, bu durumda bahsettiğimiz romanlar, kendilerinin yansıması, geçmiş örneklerin birer reenkarnasyonudur. Yani bu kişilere göre, her ne kadar farklılık ve geleceğe yönelik olma amaçlansa da, postmodernizm örneği sayılan romanlar bile eskilerin birer parodisi sayılır.

Bu romanlarda; üst kurmaca, metinler arasılık, ironi, parodi, pastij, kolaj, okur merkezlik, metafor, simgesellik, imgesel anlam, metonimi ve söylem çoğulluğu gibi kavramlara rastlanır.

Postmodern yazarlara örnek olarak verilebilecek en popüler yazar Paul Auster'dır.

Paul Auster'ın sevilen romanı Görünmez (Invisible), gerçeklik ve mantık dışı olmasıyla bir postmodernizm romanıdır. Farklı tarzı ve fark etmesi göndermeleriyle beğeni toplayan roman, NY Times dergisi tarafından oldukça olumlu yorumlar almıştır.

Postmodernizm ve Zaman

Sonuç olarak hayatımızın anlam kazanması ve kavranabilmesi için yarattığımız kavram “zaman” akımlarla bölünmüştür. Postmodernizm modernliğin ilerisindeki ve gelecek diye adlandırılan zaman bölümünü ilgilendiren akım olarak, hangi sanat dalında olursa olsun, zaman ve yaşamın ilişkisini yansıtır. Sorgulayıcı ve gerçeği dışlayan özellikleriyle gerçekle ortak olarak barındırdığı tek kavram zamandır, bu da zamanın ne kadar kaçınılmaz olduğunu gösterir.

Kaynakça
Aslan, Seyfettin ve Abdullah Yılmaz. "MODERNİZME BİR BAŞKALDIRI PROJESİ OLARAK POSTMODERNİZM." C.Ü. İktisadi ve İdari Bilimler Dergisi: Print. Martin, Clancy. "Love Crimes." New York Times. N.p., 12 Nov. 2009. Web. 17 Dec.

Verda SENEOR

Archibald Chastain

31 Octobre 1962... Cette année, Arsène Legrand était le directeur de l'hôtel Grand Genève. Il aimait son métier et son hôtel. Les clients étaient très cultivés et ils avaient des vêtements élégants. La musique classique était toujours jouée dans cet hôtel. Un jour un homme en noir est venu et il a demandé une chambre. Arsène lui a donné la clé d'une chambre au 4e étage. Il a voulu spécifiquement la chambre 666. Quand Arsène a ouvert sa bouche pour lui dire qu'il n'y avait pas la chambre 666, il a vu une clé qui avait le nombre 666. Il travaillait dans cet hôtel depuis vingt-cinq ans mais il ne savait pas qu'il y avait une chambre avec le numéro 666. Il lui a donné la clé et essayé de voir son visage quand l'homme montait les escaliers lentement. Arsène a vu son visage un peu et l'homme avait une peau très claire et blanche. Après ce jour Arsène n'a pas revu l'homme. Mais il a vu son visage dans un journal deux jours après. Le titre était : Aujourd'hui est le 50e anniversaire de la mort d'Archibald Chastain, le fondateur de l'hôtel Grand Genève.

Özgür ÖRÜN

Participation au projet

Chère Emmanuel,

Je suis très content que vous teniez au respect des espaces verts et de l'environnement. Je désire participer à ce projet humanitaire. Je plante beaucoup d'arbres avec mes amis dans les régions où il y a de la sécheresse. Donc, nous pouvons aider à réduire la pollution de la terre. Notre école nous soutient financièrement aussi. Puis, nous avons préparé quelques brochures pour informer les personnes des dangers de la pollution. Par conséquent, les gens deviendront plus conscients.

Je crois que ce projet diminuera les effets négatifs de la pollution sur l'environnement. Parce que, si les jeunes aidaient au nettoyage des rues et des parcs de leur propre quartier, ce serait plus facile de réduire la pollution. Par conséquent, les habitants de ces quartiers pourraient vivre dans un milieu plus propre et plus sain. De plus, si le nombre des personnes qui contribuent à ce projet, augmentait, on pourrait bénéficier beaucoup plus de l'efficacité de ce projet.

En conclusion, les travaux et les activités de cette organisation bénévole deviendront de plus en plus importants pour l'avenir d'un environnement plus sain et plus vert.

Kansas City

Bu yaz tatilimin üç haftasını ABD'nin ortasındaki şehir Kansas City'de geçirdim. Kansas eyaletiyle aynı adı taşımasına rağmen ironik olarak büyük bir kısmı Missouri eyaletinde bulunan Kansas City, Kansas eyaletinden de Missouri Nehriyle ayrılıyor. Şehir, çoğu Amerika şehri gibi geniş bir alana yayılmış. Turistlerin pek uğramadığı, uğrasalar bile pek kalmadıkları Kansas City'de downtown, çoğu şehre göre dar. Walnut Street boyunca birçok mağaza görülebilir. Bunun yanında jazz barların da yoğun olarak bulunduğu bu şehir, Amerika'da jazz ve blues müziğin çıkış noktası olarak anılmakta. Bunu daha iyi görebilmek için şehirdeki American Jazz Museum'u ziyaret edebilirsiniz. Bu müzede jazz müziğin Kansas City'de nasıl geliştiğini, bu müziğin nasıl yapıldığını ve kaydedildiğini, örnek bir jazz barı ve de Louis Armstrong'un orijinal saksafonunu görebilirsiniz. Eskiden Kansas City'de 24 saat açık kalan jazz barların olduğunu bu müze sayesinde öğrendim. Bu müze, Negro Leagues Baseball Museum ile aynı bina içinde yer alıyor. Beyzbol merakınız varsa Amerika'da bu sporun eskiden siyahlar için ne kadar zor şartlarda yapıldığını görebilirsiniz. Bunun yanında bütün müzelerde gösterilen kısa filmleri elinizden geldiğince izlemenizi öneririm. Avrupa'daki müzelerde bulunanlara göre çok daha kaliteli filmler. Evet, adamlar reklamlarını nasıl yapacaklarını biliyorlar!

Nelson Atkins Art Museum da şehrin bir başka görülmesi gereken yerlerinden biri. Şehir merkezinin güneyinde kalan müzenin bulunduğu mahalle, genelde güzel ve lüks evlerin bulunduğu yer. Müzenin içinde birbirinden değerli resim, heykel ve eski eşya var. İngilizlerden kalma şahane yemek takımları görülmeye değer. Bununla beraber müzenin dışındaki geniş çimlik alana yapılmış olan iki büyük badminton topu, şehrin en çok fotoğraf çekilen yerlerinden biri. Müzenin geniş bahçesi halka açık bir park olarak düşünülmüş. Yer yer modern sanata özgü heykeller de görebilirsiniz bu parkta. Müzelerin yanında şehir, bifteğiyle de oldukça meşhur. Şehir merkezinde bifteği birçok yerde yiyebilirsiniz. Kansas bifteği çok ağır olmasına rağmen

Parkville'den Missouri River

gayet lezzetli. Ayrıca Orta Amerika'da Birinci Dünya Savaşı'ndan kalan tek anıt müze Kansas City'de bulunuyor. Buranın balkonundan güzel bir Kansas City manzarası yakalayabilirsiniz. Otluk, ağaçlık ve çimlik alanların bolca bulunduğu Mid-West bölgesinin güney batısında yer alan Kansas City'de golf de çok oynanıyor, geniş birçok golf sahası var.

Amerika'nın ne kadar büyük olduğunu, üç hafta kaldığım Kansas City'i gezerken anladım. Şehirde toplu taşıma her orta Amerika şehrinde olduğu gibi yok denecek kadar az. Sadece pek sık yapılmayan otobüs seferleri var. Benim kaldığım Parkville kasabası da şehir merkezine yarım saat mesafeydi. Üç haftamın büyük kısmını bu kasabada geçirdim. İki bin kadar insanın yaşadığı kasaba gayet sakindi. Tren yolunun da geçtiği kasaba merkezinde çeşitli dükkânlar, restoranlar ve de eski bir bar var. Buraya yolunuz düşerse dükkânlarda ilginizi çekecek eşyalar bulabilirsiniz. Birbirinden harika doğal mineral taşlarının, gerçek fosillerin ve deney yapmaya yönelik ürünlerin satıldığı mağazaya uğramanızı öneririm, ilginizi çekecektir. Ayrıca Park University de Parkville şehir merkezine çok yakın. Sosyal bilimler bölümlerinin başarılı olduğu üniversitenin binasını çok beğendim açıkçası. Son olarak da Parkville'de imkânınız olursa bisiklet turu yapmanızı öneririm. Missouri Nehri, kasabanın parkı English Landing Park ve Riss Lake çevresinde bisikletle dolaşırken doğal ortam beni adeta büyüledi.

Aslında birbirinden güzel çeşmeleriyle meşhur şehirden bir çeşme

Sonuç olarak bu şehrin size tam bir orta Amerika havası sağlayacağını düşünüyorum. Barda oturan kovboyları görmek, o kültürü yaşamak benim için eşsizdi. Mesafeler birbirine çok uzak olsa da Kansas City’de kalıyorsanız 4 saatlik bir araba yolculuğuyla St.Louis’i de görebilirsiniz. Bunun yanında sadece 45 dakika uzaklıkta bulunan Independence şehrinde İkinci Dünya Savaşı sırasında ABD başkanı olan Hary S. Truman’ın müzesini ziyaret edebilirsiniz. Bu müze sadece onun hayatını ve başkanlığını değil, Japonya’ya atom bombası atılmasına sebep olan kararın yanında, savaş hakkında ve soğuk savaş hakkında çok detaylı bilgiler de sunuyor bizlere. Bunun yanında da şehrin dışında bulunan alışveriş merkezlerinde zaman geçirebilirsiniz. Şahsen ben bunu tercih etmedim ama Orta Amerika’nın, batı ve doğu sahillerindeki şehirlere göre çok daha ucuz olduğunu hatırlatayım. Yazımı sonlandırırken Kansas City’de çektiğim fotoğrafları sizinle paylaşmak istedim.

Nelson Atkins Art Museum’un bahçesi

Yeni yapılan Sprint Center, (16 Temmuz 2014 tarihinde Sir Paul McCartney burada konser vermişti)

WW1 Monument’den Kansas City

Washington D.C.

Hepimizin bildiği üzere Amerika Birleşik Devletlerinin başkenti olan Washington DC bize birçok kültürel olanak sunan bir şehir. Amerika'nın en kapsamlı müzelerinin bulunduğu şehirde bütün müzeler bedava! Amerika'nın tarihine ışık tutan şehri tanıtmaya National Mall'dan bahsederek başlayabiliriz. Upuzun, geniş bir park olarak tasarlanmış olan National Mall'ın çevresine, gezip görmeniz gereken her şey kurulmuş. Bununla Washington DC pek de karışık bir şehir değil.

DC içinde kalmıyorsanız, şehrin batısında, Virginia eyaleti sınırları içinde kalıyor olmalısınız. O halde turumuza Virginia'dan başlayabiliriz. Şehrin en bilinen yerlerinden biri Arlington National Cemetery adında büyük bir şehitlik. Boydan boya uzanan bu şehitlik, gerçekten inanılmaz derecede bakımlı. Eğer burayı gezmek isterseniz yarım gününüzü şimdiden ayırın derim. Burada dikkatimi çeken tek şey Londra'da Buckingham Palace'da olduğu gibi askerlerin nöbet değişimi. Ayrıca mezarlığın tepelerinden Washington DC şehir manzarası uzakta da kalsa güzel gözüküyor.

Buradan çıkarak Arlington Memorial Bridge köprüsünden geçip District of Columbia'ya giriş yapıyoruz. Lincoln Memorial bizi karşılıyor. Merakla merdivenleri tırmanıp Abraham Lincoln'un heykelini, hemen arkamızda müthiş bir simetriyle düzenlenmiş National Mall'ı ve büyük havuzu görüyoruz. Doğuya doğru yürüyerek yolumuza devam ediyoruz. Bu sefer bizi Kore ve Vietnam savaşlarında şehit düşmüş askerlerin adlarının yazılı olduğu mermer duvarlar karşılıyor. Bu harika parkta yürümeye devam ederken önümüze upuzun bir dikili taş çıkıyor: Washington Monument. Anıtın çevresindeki geniş çimlik alan piknik için gayet uygun. Eğer Washington Monument'in tepesine çıkmak istiyorsanız, sabah 7'de başlayan bilet kuyruğuna girip bilet bulmayı umut etmeniz gerekecek. Eğer şansınız yaver gider ve bilet bulabilirseniz, Washington DC'yi tepeden aynen Eiffel Tower'dan Paris'i seyrederek gibi seyredebilirsiniz. Manzara gerçekten büyüleyici ama maalesef yoğun nem nedeniyle yaz aylarında görüş mesafesi daralabiliyor.

Buradan inince kuzeye giderseniz, karşınıza Beyaz Saray çıkacak. Aslında herkesçe bilinen binanın görüntüsü Beyaz Saray'ın arka kısmı. Kuzeye doğru devam ederseniz Beyaz Saray'ın ön kapısını da görebilirsiniz. Binanın kuzeyinde ise yeni şehir sizi karşılayacak. Bu kısımda Chinatown bile var! Burayı daha çok mağaza ve restoranlar için kullanabilirsiniz. Şimdi tekrar Beyaz Saray'dan aşağı inip Washington Monument'a geri geliyoruz. Batı

ve güneyde şehirde asıl gezilmesi gereken yerler kalıyor: müzeler. Müzelere başlamadan önce Capitol Building'i de görebilirsiniz. Washington Monument'dan iyice batıya yürüdüğünüzde karşınızda kalacak. Burası Amerika Birleşik Devletleri'nin genel meclisi. Bütün eyaletlerin buraya bağlı olmasıyla da oldukça önemli bir yer. Önünde fotoğraf çektirmekten ziyade kesinlikle bir yolunu bulup binanın içini de görmelisiniz. Ben, Missouri eyaletine bağlı olan bir ailenin temsilcilikten bu turu benim için rica etmesiyle içerisini görme şansı bulabilmiştim. İçerisi gerçekten muazzam, size izlettikleri kısa filmlerin hepsi çok etkili bir şekilde Amerika'nın tarihini anlatıyor. En çok ilgimi çeken yerlerden birisi de eyaletlerin gönderdiği heykellerin bulunduğu salondur. Her eyaletin, Amerika'ya önemli katkısı bulunan insanların heykelini buraya yolladığını öğrendim. Binanın hemen arkasında U.S. Supreme Court yer alıyor. Burası Amerika'nın en üst düzey mahkemesi. İçeride de yargının nasıl yürüdüğünü anlatan kısa filmleri izleyebilir, yazıları okuyarak meşhur mahkeme salonunun atmosferini yaşayabilirsiniz.

Holocaust Memorial Museum:

İkinci Dünya Savaşı'nda Nazilerin Yahudilere nasıl işkence ettiğini bütün dehşetiyle size sunan, çok başarılı bir müze. Her şey bütün gerçekliğiyle, görsellerle ortaya konmuş.

National Museum of Natural History:

Bilimsel müzelerden biri olan bu müzede binlerce karatlık değerli devasa kristallerden fosillere; doldurma her çeşit hayvandan, doğal tarihle ilgili her türlü materyale ulaşmak mümkün.

National Air & Space Museum:

Havacılık ve uzaya meraklı olun ya da olmayın, bu harika uçakları, uyduları ve uzay mekiklerini görmek gerçekten harika bir şey. Müzenin bir kısmında genel uçuş prensibini kendiniz bizzat orada bulunan deney aletleriyle test edip gözlemleyebilirsiniz. Bunun yanında gerçekçi uçuş simülatörlerini kullanıp, NASA'nın ay yolculuğuna ve diğer birçok uzay çalışmalarına ait birbirinden değerli bilgileri öğrenebilirsiniz. Bu müzenin asıl binası aslında

Dulles Airport'un 6-7 kilometre dışında yer alıyor. Buraya havalimanından taksiyle gitmenizi şiddetle öneririm. Aya giden parçalar, mekikler, Red Bull'un geçen yıl uzaya balonla tırmanmayı başardığı Stratos mekiği, devasa bir hayalet uçak ve de Discovery mekiği bu müzede görebilecekleriniz arasında.

Bu müzeleri gezdikten sonra geriye aslında pek de bir şey kalmıyor. İsterseniz geriye kalan diğer müzeleri de görebilirsiniz ama en güzelleri bunlar aslında bana kalırsa. Bir de ulusal hayvanat bahçesine uğrayabilirsiniz. Dünyada sayıları iyice azalan pandalardan birkaçı burada ve size dokunabilecek kadar yakındalar!

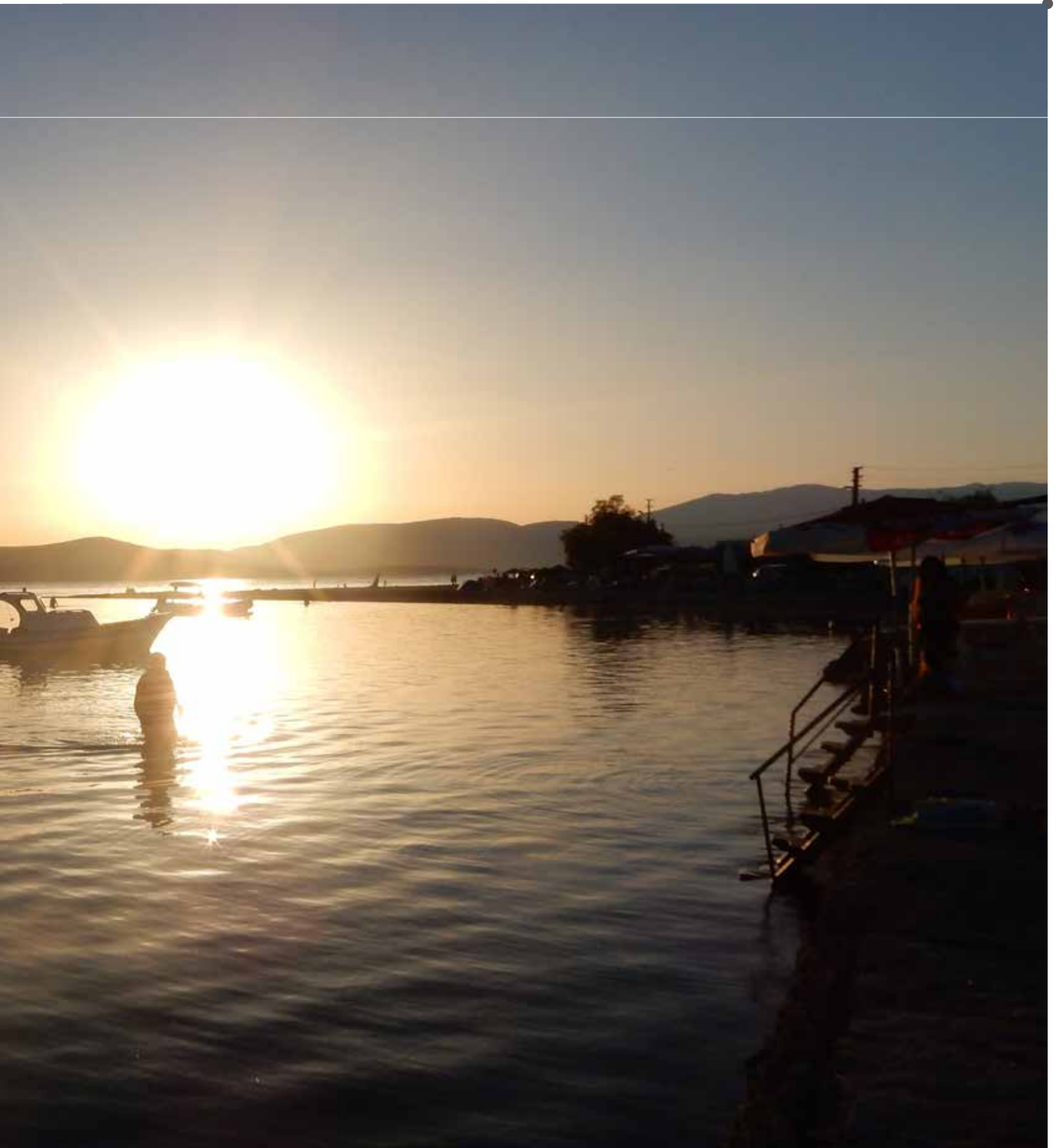
Sonuç olarak Washington DC yüksek gökdelenlerin bulunmadığı, Amerika Birleşik Devletleri'ni her şeyiyle göz önüne seren güzel bir şehir. Burayı bir haftada tamamıyla gezebilirsiniz. İşte size büyük şehirden birkaç kare:

siirpoetry

Verda SENEOR

Herkesin Keyfi Yerinde

Gelmez,
Öbürü de istemez zaten.
Yardım istemek acizlik,
Hatta büyük kusur.
Yardım etmek acımak,
Etmemek ise sinsiliğin önde gideni.

Başarısızlık olacak iş mi?
Bu yarışta kazanmamak,
Yerin dibine geçmek demek.
Tercihlerin farklıysa, ya baş tacısın,
Ya cahil, ya ukala!

Hayır, kusursuzluk yarışı yok.
İsteyen yapıyor istediğini.
Herkes özgür canım,
Ne perdesi ne hilesi?
Herkes yaşamını yarışa
Kendi isteğiyle çevirdi.
Ne yukarıdaki baskı yapıyor,
Ne de alttaki ezilmekten şikâyetçi.

Melis ERDOĞAN

Kayıp Ruhlar Sokağı

Karışmış karanlığa,
Alışılmış yalnızlığa.
Zevkleri farklı,
İsteği büyük,
Hevesli ve de genç,
Sadece,
Bazen ruhu yaşlı.

Kalbi geniş sayılır.
Yani öyle ki,
İsterse açar kollarını sayısız insana,
Ya da bazen sınımsız sarılır hayata,
Ama bazen de öyle kışlar gelir ki,
Yok edip çürüten,
Rüzgârı savuran,
İşte o zaman bir utangaç olur.
İçine kapanır.

Açılmak isteyip de açılmaz.
Kaçıp gitmek ister, yapamaz.
Değişmek isteyip korkar,
Denemez bile.
Sıkışır bir döngü içinde,
Kapana kısılır.
Kaybederek büyür,
Acıyla olgunlaşır.

Verda SENEOR

Ova

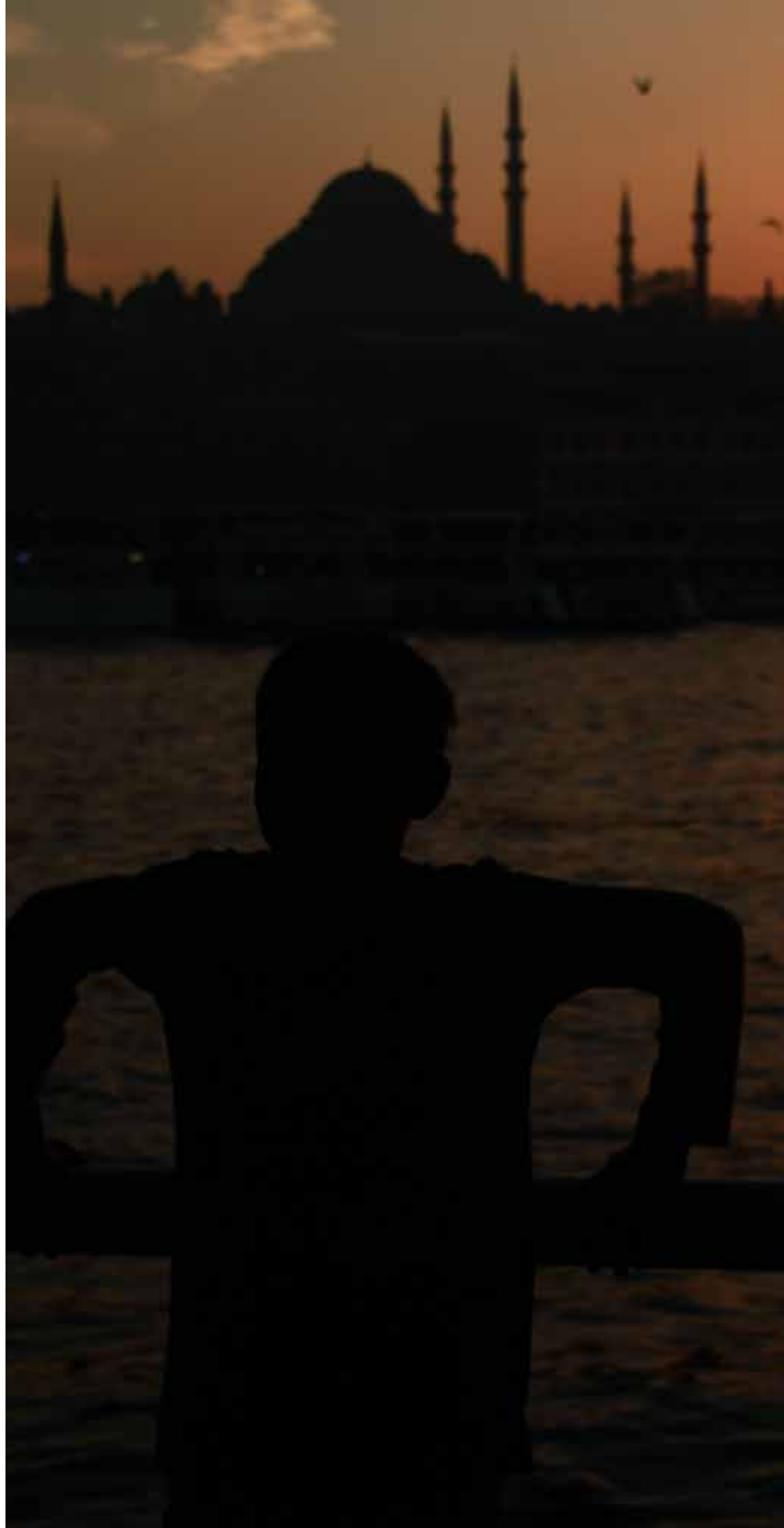
İki dağ arası bir ovayım ben,
Sınırlarım çizilmiş tarih öncesinden.
Ne uçabilirim kuşlar misali göklere,
Ne akabilirim ırmaklar gibi denizlere,
Ne de dağ olabilirim başımda bulutlarla.

Öylece izlerim hayatı,
Ne yaşayabilirim, ne de ölebiliirim...
İki dağ arası bir ovayım ben
Hissedemem rüzgârları,
Güneşin merhametinden de tat alamam,
Sellerden de korkamam.

Dokunulmazım bir bakıma,
Ben de hiçbir şeye dokunamam...

İki dağ arası bir ovayım ben,
Sanmayın yakınıırım bundan,
Toprağımda nice mucizeler gizlerim,
Sığınlılacak bir limanım,
Küçük kare bir evim,
Bana muhtaç birçok hayat var ruhumda,
Ben onlar için yaşarım,
Onlar için güler, onlar için ağlarım.

İki dağ arası bir ovayım ben,
Aslında memnunum hayatımdan,
Ama bazen merak ederim özgürlüğü,
Gözyaşlarını, kahkahaları...
O vakit susarım,
Başkalarının mucizelerini,
Aklıma benimmiş gibi kazırım.
Sırları kalbime gömer,
Hülyalarımnda onları yaşarım.

Melis YILMAZ

Son Perde

Hayat denilen tiyatronun ortasında,ım,
Dekorlar etrafımda benliğime işliyor,
Karakterler gelip geçiyor sahneden,
Sözlerimi okuyorum sessizce,
Zihnimin derinliklerinde kalmış hatıralar,
Silik fotoğraflara tutunuyorum.
İnsanları izliyorum anbean,
Hepsinde biraz beni buluyorum.
Seyircisi de oyuncusu da bir bu sahnenin
Ağlayanı, güleninin yanında
Ben etrafımda dönen kalabalığın ortasında,
Her şeyin içinde ama hiçbir yerde...
Hayat denilen tiyatronun ortasında,ım,
Konuşuyorum, bağıryorum, ağlıyorum
Kimi zaman kahkahalarla çınlatıyorum salonu,
Ezberlediğim bir metni okuyorum sanki
Hissedemeden yaşıyorum...

Kapısı açık bu oyunun tüm insanlığa,
Sahne arkalarında kalan figüranlara,
Ben kendi başrolümün son satırında,
Başkasının oyununu oynuyorum.

Son perde bu hayat gayesinde,
Müzikler çalıyor, ağıtlar sanki
Selamımı veriyorum beyazlar içinde,
Mutluyum, gerçekliğe dönüyorum.

Kaan YILMAZTÜRK

Ege ATİLA

No.1

There was no school that day
The classrooms were left dull and pale
Desks were swimming in dust
With a little help from the wind
In this so-called old fashioned way
A carved thought echoed in the halls
It came from the darkest board-
I should say
Yelling that nothing is real here
including this sentence
that slowly subsides into obscurity
with the air

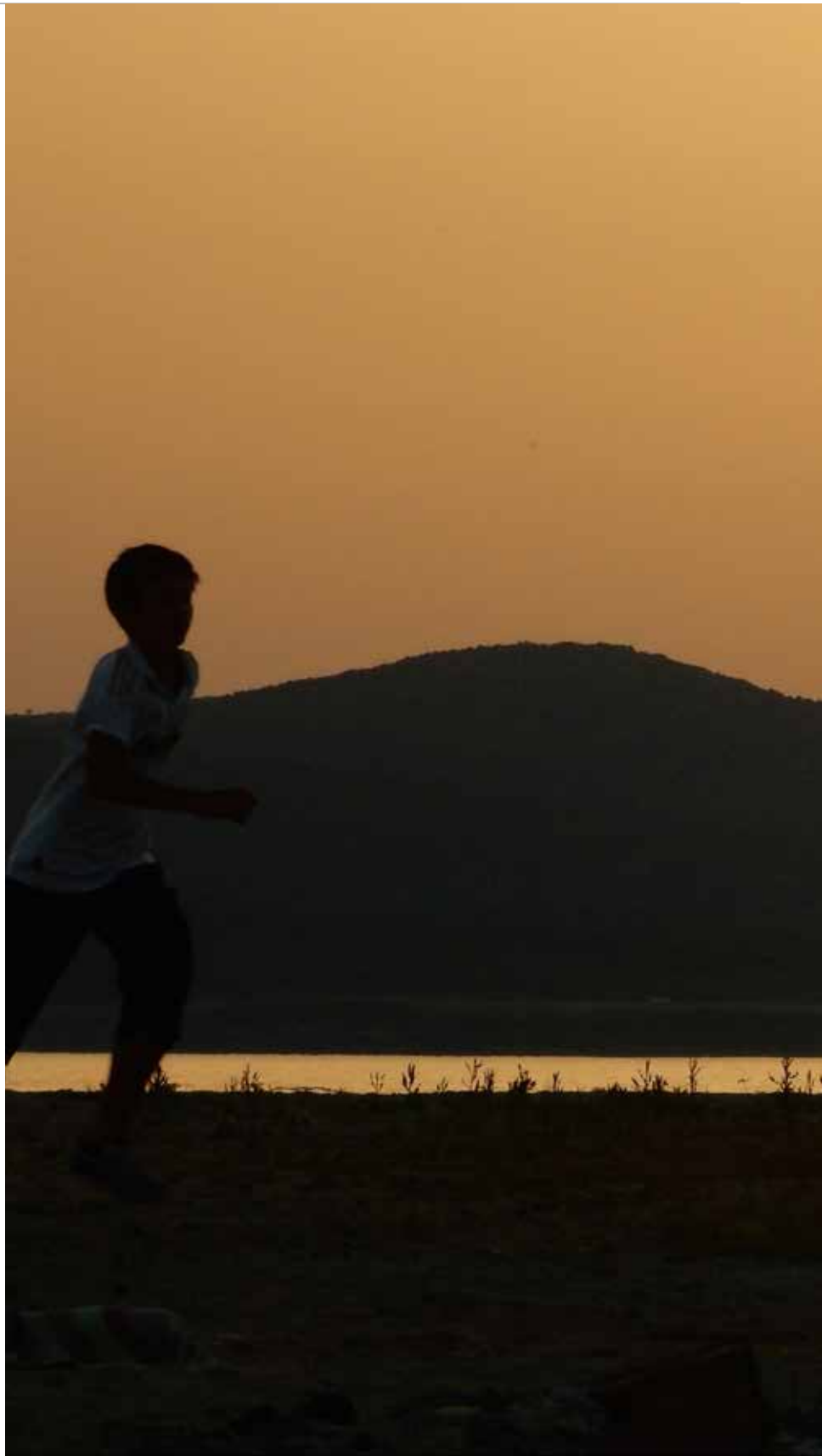
No.2

See how the master breathes
into the puppet?
See how it dances
underneath his shadow?

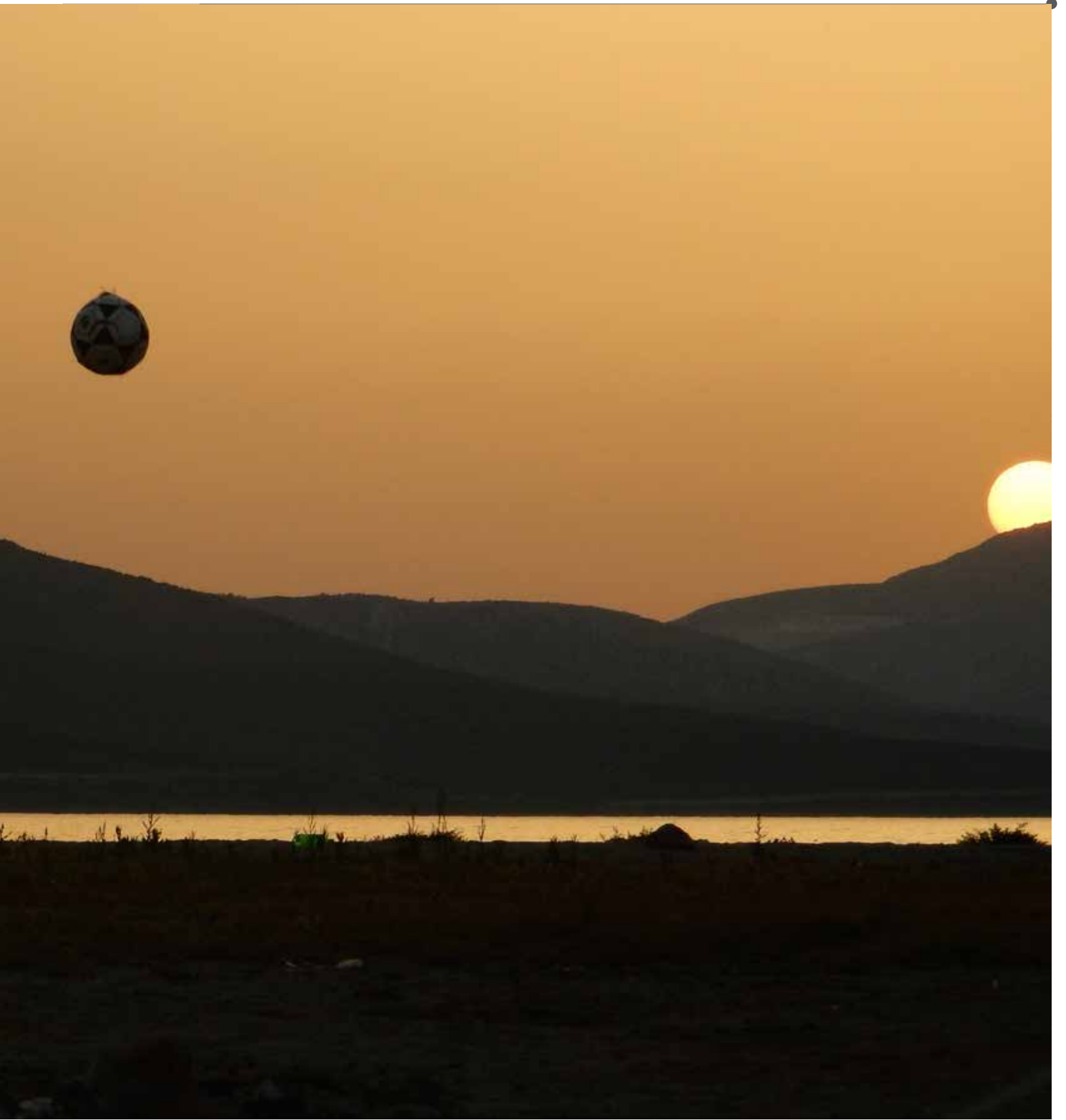
The ambiguity of the night
Shall be cleansed by the lights of the city
and so shall I – for the paths I have taken

Let the children see the dark, she replies.

*First-Place Winner, Fall 2014 English
Department Poetry Writing Contest*

Verda SENEOR

The Yellow Leaf

When I walk towards the canteen line
I see the crowd and hear the noises.
Then I see her walking right at me.
Full of arrogance,
with a huge piece of gum in her mouth.
A feeling is built up inside me.
A combination of anxiety and hesitation. Years ago my mother told me
That I shouldn't be the weak one.
I shouldn't be the one to give up and give in.
I shouldn't be that one yellow leaf
fallen to the ground.
She approaches to me, her head straight up
Her gang following her
A dozen of excuses I hear
I can't say "No"
I give my book to her.
She fakes a smile and walks away.
I start walking to the class,
See a yellow leaf on the ground
The leaf of hope.
I step on and smash that one leaf as the bell rings ...

*Second-Place Winner,
Fall 2014 English Department Poetry Writing Contest*

Efe ORAL

When the first lights of the day enter my room,
I turn in my warm bed,
Refusing to open my eyes
I pull the cover over my shoulder
Trying to stop the chilly wind from touching my skin.
I pretend to be asleep,
So that I could go back to my dreams.
Later I force my eyes open,
Stare at the ceiling
Hopeful that I can continue
Dreaming my captivating dreams.
Years ago, my brother Oliver and I sat,
On the swings in our backyard,
Where we'd spent our childhood.
No words escaped our mouths,
We just sat there.
Then he told me,
That you only truly live,
If you can dream madly.
Now I'm here,
Dreaming madly.
Wanting so desperately,
For him to remember
How to live truly.

*Third-Place Winner,
Fall 2014 English Department Poetry Writing Contest*

Kaan YILMAZTÜRK

Ayşegül ÖZLÜ

The Race

When I'm in my classroom she humiliates me
She speaks to prove me wrong
Then I try to defend myself
I'm speechless unfortunately
Now she screams what's on her mind
Makes me deaf.
I can't stand it no more.
Later, she becomes proud
With what she's done
Me, on the other side, upset
Facing the truth.
The truth that I'm in a competition
A race I can't get out of
It's compelling indeed
The minute she opens her mouth
My memories talk to me
Make me notice
It's always been like this.
It is what it is.

Kaan OZULKULU

How to Make the Sky Blue

Get a wind-blower
Blow all the clouds away
Borrow some blue from the sea
And toss it up
Cut off a piece of your blue jeans
And patch the sky
If it's still not enough
Put a blanket over the sun
And get rid of the yellow

İrem Su BULUT

As Long As You Smile

Looking out my window,
There is the same old tree, there are the same old kids
Snow all over the ground
Weather so cold, enough to freeze anyone
And there is me, looking out the window.

I turn around to the sound of the doorbell,
Smiling to myself, you are home.
Throwing your coat to the ground, you go upstairs
Be quick, you must be hungry
I will fold your clothes later on.

And you come down the stairs soon,
Have changed your clothes, ready for dinner.
Without looking at the kitchen, you enter the living room
You don't thank me, you never do, but you smile
And that's enough for me.

I don't need you to thank me, and I don't care if you or others
can't see me
All I want to see is that smile
That is what keeps me here, and our bond alive
It makes the bullet wound in my chest meaningless.
I will be here as long as you smile.

The Endless Game

When she talks about herself during lunch,
I want to stop her.
I want to tell her that there are more things
To worry about and to argue about.
But I just sit there trying not to listen, trying not to bother,
Until we part our ways.
Inevitably getting sucked into our own troubles, our own problems.
Then I start to think of the old times, when I was in second grade
How I would hate be left behind
Unimportant, not dominant.
I would watch people being brave
And me, I would be left in the dark.
But today I just feel tired,
Tired of caring and worrying so much,
I know she is too.
I just want to show her,
That life isn't about being right.
It's just an endless game,
Where the best you can do is to learn from it.

Defne YAPICI

SERÇE

JANUARY OCAK 2015 | 01